

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 7. května 1991, Nakajima All Precision Co. Ltd. proti Radě Evropských společenství, věc C-69/89, Recueil 1991, s. I-2069¹

Klíčová slova:

Dumping – Konečné clo – Dovoz úderových maticových tiskáren pocházejících z Japonska

Předmět:

- I. Určení podle článku 184 Smlouvy o EHS, že ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) a článku 19 nařízení Rady (EHS) č. 2423/88 ze dne 11. července 1988 o ochraně před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. L 209, s. 1), jsou nepoužitelná vůči žalobkyni, a
- II. určení podle čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy, že nařízení Rady (EHS) č. 3651/88 ze dne 23. listopadu 1988 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu úderových maticových tiskáren pocházejících z Japonska (Úř. věst. L 317, s. 33) je neplatné v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.

Skutkové okolnosti:

I – Představení žalobkyně

1. Žalobkyně – společnost Nakajima All Precision Co. Ltd. (dále jen „Nakajima“) se sídlem v Tokiu – je rodinným podnikem, jehož akciový kapitál je celý v držení rodiny Nakajimových.

2. Nakajima se specializuje na výrobu psacích strojů a tiskáren a vyrábí čtyři modely jehličkových tiskáren základního sortimentu. Výrobky, o něž jde v této věci, jsou úderové maticové tiskárny, které tisknou body na podklad pomocí elektronicky řízených jehel (jehličkové tiskárny SIDM).

3. Zvláštností společnosti Nakajima je podle jejího vlastního vyjádření jednak to, že se věnuje výhradně výrobní činnosti a nedisponuje žádnou integrovanou distribuční sítí, jednak to, že již několik let nedodává žádné tiskárny na japonský trh a pouze je vyváží. Většina z tiskáren SIDM, které Nakajima vyrábí, se prodává jako „Original Equipment Manufacture“ (dále jen „OEM“) zahraničním výrobcům [jako jsou např. Honeywell v Itálii (HISI) nebo Olympia ve Spolkové republice Německo] a nezávislým distributorům, kteří je následně prodávají pod svou vlastní značkou. Zbývající část výrobků dodávají na trh rovněž nezávislí distributoři, a to pod značkou „All“ a v identických verzích jako OEM. Nakajima zdůrazňuje, že trh EHS v roce 1986 představoval 41,7 % veškerého jejího odbytu tiskáren SIDM.

¹ Jednací jazyk: francouzština

II – Shrnutí skutkového stavu

4. V březnu 1987 podal Committee of European Printer Manufacturers (dále jen „Europrint“) jménem evropských výrobců úderových maticových tiskáren stížnost u Komise, již se domáhal zahájení antidumpingového řízení proti japonským vývozcům tohoto typu tiskáren.

5. Komise zahájila antidumpingové řízení (viz oznámení o zahájení antidumpingového řízení ohledně dovozu bodových tiskáren pocházejících z Japonska, Úř. věst. 1987, C 111, s. 2) na základě nařízení Rady (EHS) č. 2176/84 ze dne 23. července 1984 o ochraně před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. L 201, s. 1, dále jen „staré základní nařízení“).

6. Toto řízení vedlo k uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu úderových maticových tiskáren pocházejících z Japonska nařízením Komise (EHS) č. 1418/88 ze dne 17. května 1988 (Úř. věst. L 130, s. 12, dále jen „prozatímní nařízení“), přijatým na základě výše uvedeného nařízení č. 2176/84.

Sazba cla použitelná na tiskárny SIDM společnosti Nakajima činila v souladu s prozatímním nařízením 12,3 % z čisté ceny s dodáním na hranici Společenství před proclením.

7. Dne 11. července 1988 přijala Rada nařízení (EHS) č. 2423/88 o ochraně před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. L 209, s. 1, dále jen „nové základní nařízení“). Tímto nařízením bylo zrušeno staré základní nařízení. Nařízení vstoupilo v platnost dnem 5. srpna 1988 a podle druhého pododstavce článku 19 se vztahuje na „již zahájená řízení“.

8. Platnost prozatímního antidumpingového cla ve výši 12,3 % na výrobky společnosti Nakajima podle prozatímního nařízení byla nařízením Rady (EHS) č. 2943/88 ze dne 23. září 1988 (Úř. věst. L 264, s. 56), přijatým na základě nového základního nařízení, prodloužena na dobu maximálně dvou měsíců.

9. Na návrh Komise a na základě nového základního nařízení přijala Rada dne 23. listopadu 1988 nařízení (EHS) č. 3651/88 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu úderových maticových tiskáren pocházejících z Japonska (Úř. věst. L 317, s. 33, dále jen „konečné nařízení“ nebo „napadené nařízení“).

Ustanovení čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení stanoví sazbu konečného antidumpingového cla použitelného na výrobky společnosti Nakajima na 12 % z čisté ceny s dodáním na hranici Společenství před proclením.

V souladu s článkem 2 tohoto nařízení částky zajištěné v podobě prozatímního antidumpingového cla podle prozatímního nařízení budou s konečnou platností vybrány v rozsahu konečného cla, jestliže je konečná sazba cla nižší než sazba prozatímního antidumpingového cla.

Podle článku 3 vstoupilo konečné nařízení v platnost dne 25. listopadu 1988.

III – Rámec právní úpravy

10. Ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) starého základního nařízení zní takto:

„Běžnou hodnotou se pro účely tohoto nařízení rozumí:

[...]

- b) jestliže nejsou žádné prodeje obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu země vývozu nebo země původu, nebo nedovolují-li takové prodeje řádné srovnání:
 - i) srovnatelná cena obdobného výrobku při vývozu do některé třetí země, přičemž se může jednat o nejvyšší takovou vývozní cenu, která by však měla být reprezentativní, nebo
 - ii) početně zjištěná hodnota, která se určí sečtením výrobních nákladů a přiměřeného ziskového rozpětí. Výrobní náklady se vypočtou na základě všech pevných i proměnných nákladů, které se vztahují k materiálu a výrobě v běžném obchodním styku v zemi původu, s připočtením přiměřené částky pro prodejní, správní a režijní náklady. Obecně platí, pokud při prodeji výrobků stejné obecné kategorie na domácím trhu země původu je obvykle dosahováno zisku, že navýšení z titulu zisku nesmí být vyšší než tento obvyklý zisk. V ostatních případech se toto navýšení stanoví na jakémkoli přiměřeném základě za pomoci dostupných informací.“ *(neoficiální překlad)*

11. Ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) nového základního nařízení stanoví, že:

„Běžnou hodnotou se pro účely tohoto nařízení rozumí:

[...]

- b) jestliže nejsou žádné prodeje obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu země vývozu nebo země původu, nebo nedovolují-li takové prodeje řádné srovnání:
 - i) srovnatelná cena obdobného výrobku při vývozu do některé třetí země, přičemž se může jednat o nejvyšší takovou vývozní cenu, která by však měla být reprezentativní, nebo
 - ii) početně zjištěná hodnota, která se určí sečtením výrobních nákladů a přiměřeného ziskového rozpětí. Výrobní náklady se vypočtou na základě všech pevných i proměnných nákladů, které se vztahují k materiálu a výrobě v běžném obchodním styku v zemi původu, s připočtením přiměřené částky pro prodejní, správní a režijní náklady. Částka pro prodejní, správní a režijní náklady a pro zisk se vypočte na základě vzniklých nákladů a dosaženého zisku výrobce nebo vývozce ze ziskových prodejů obdobných výrobků na domácím trhu. Jestliže tyto údaje nejsou dostupné, nebo nejsou spolehlivé či jsou nepoužitelné, provede se výpočet na základě vzniklých nákladů a dosaženého zisku jiných výrobců nebo vývozců v zemi původu nebo vývozu ze ziskových prodejů obdobného výrobku. Nelze-li použít ani jednu z těchto dvou metod, vypočítají se vzniklé náklady a dosažený zisk na základě prodejů uskutečněných vývozcem nebo jinými výrobci

či vývozci v tomtéž odvětví v zemi původu nebo vývozu, nebo na jakémkoli jiném přiměřeném základě“. (*neoficiální překlad*)

IV – Písemná část řízení a návrhová žádání účastníků řízení

12. Žaloba společnosti Nakajima byla zapsána v kanceláři Soudního dvora dne 7. března 1989.

13. Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 6. dubna 1989 vznesla Nakajima návrh na předběžné opatření s cílem dosáhnout odkladu provádění, co se jí týče, výše uvedeného nařízení č. 3651/88 a podpůrně na vydání jakýchkoli jiných předběžných opatření, která budou nezbytná do doby, než Soudní dvůr rozhodne ve věci samé.

Tento návrh byl zamítnut usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 8. června 1989.

14. Usneseními Soudního dvora ze dne 17. května respektive 4. října 1989 bylo povoleno vedlejší účastenství Komise a Europrintu na podporu návrhového žádání Rady.

15. *Nakajima*, žalobkyně, navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil na základě článku 184 Smlouvy o EHS, že ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) a článku 19 výše uvedeného nařízení č. 2423/88 nejsou použitelná na antidumpingové řízení, které vedlo k přijetí výše uvedeného nařízení Rady č. 3651/88, v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně;
- zrušil podle článků 173 a 174 Smlouvy o EHS články 1, 2 a 3 výše uvedeného nařízení č. 3651/88 v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně;
- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

16. *Rada*, žalovaná, navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

17. *Komise*, vedlejší účastnice, navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžných opatřeních a nákladů vynaložených Komisí.

18. *Europrint*, vedlejší účastník, podporuje návrhové žádání Rady.

19. Po vyslechnutí zprávy soudce zpravodaje a stanoviska generálního advokáta Soudní dvůr rozhodl o zahájení ústní části řízení bez dokazování.

V – Žalobní důvody a argumenty účastníků řízení

20. *Nakajima* zaprvé v souladu s článkem 184 Smlouvy o EHS vznáší námitku nepoužitelnosti čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) a článku 19 nového základního nařízení vůči sobě. Zadruhé usiluje na základě druhého pododstavce článku 173 Smlouvy o EHS o zrušení konečného nařízení v rozsahu, v němž se jí týká.

A – Námitka nepoužitelnosti výše uvedeného nařízení č. 2423/88 vůči žalobkyni

21. *Nakajima* zastává názor, že s ohledem na judikaturu Soudního dvora (rozsudek ze dne 13. června 1958, *Meroni*, 9/56, Recueil, s. 9) je vadnost nového základního nařízení takové povahy, že může vést ke zrušení konečného nařízení, které je na něm založeno.

22. Na podporu své námitky předkládá *Nakajima* dva žalobní důvody, z nichž jeden vychází z porušení podstatných formálních náležitostí a druhý z porušení Smlouvy nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejího provádění.

1. První žalobní důvod: porušení podstatných formálních náležitostí

23. *Nakajima* v tomto ohledu tvrdí, že nové základní nařízení je protiprávní z důvodu nedostatku odůvodnění. *Nakajima* zdůrazňuje, že podle ustálené judikatury (například rozsudek ze dne 7. května 1987, *Nippon Seiko*, 258/84, Recueil, s. 1923) musí z odůvodnění vyžadovaného článkem 190 Smlouvy o EHS jasně a jednoznačně vyplývat úvaha orgánu Společenství, jenž dotýčný akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a mohly tak hájit svá práva a Soudní dvůr mohl vykonávat svůj přezkum.

24. V rámci tohoto žalobního důvodu *Nakajima* předkládá dva argumenty, z nichž první vychází z nedostatku odůvodnění článku 19 nového základního nařízení a druhý z nedostatku odůvodnění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) téhož nařízení.

25. a) Podle *prvního argumentu* společnosti *Nakajima* článek 19 nového základního nařízení, který stanoví, že nařízení se má použít na „[řízení] již zahájená“ ke dni jeho vstupu v platnost, trpí nedostatkem odůvodnění, jelikož neuvádí důvody pro použití nařízení se zpětnou účinností.

26. Na podporu tohoto tvrzení *Nakajima* zdůrazňuje, že z judikatury Soudního dvora (rozsudek ze dne 12. listopadu 1981, *Salumi*, 212/80 až 217/80, Recueil, s. 2735) vyplývá, že u procesních pravidel se sice obecně rozumí, že se použijí na všechna řízení dosud neskončená ke dni vstupu těchto pravidel v platnost, avšak u hmotněprávních pravidel tomu tak není. Z rozsudku ze dne 24. listopadu 1971, *Siemers* (30/71, Recueil, s. 919), mimoto vyplývá, že nařízení, které je legislativní povahy, nemůže mít zpětné účinky.

27. V projednávaném případě však nové základní nařízení, které je svou povahou legislativní, obsahuje nová hmotněprávní pravidla. Rada tím, že stanovila použití nového základního nařízení na již zahájená řízení, umožnila, aby se na společnost *Nakajima* vztahovalo nové pravidlo obsažené v čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) výše uvedeného nařízení č. 2423/88, ačkoliv *Nakajima* vykazuje tu zvláštnost, že neprodává žádné podobné tiskárny na domácím trhu. Tímto ustanovením se zásadně mění pravidla početního zjištění běžné hodnoty, neboť podle něho v případě, že neexistují žádné prodeje obdobných výrobků na domácím trhu, se

prodejní, správní a režijní náklady (dále jen „náklady PSR“) a zisk mají vypočítat na základě vzniklých nákladů a dosaženého zisku jiných výrobců nebo vývozců v zemi původu nebo vývozu ze ziskových prodejů obdobného výrobku [čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) věta čtvrtá nového základního nařízení].

28. Podle Nakajimy musí za těchto okolností jako obecné pravidlo platit, že nové základní nařízení nemá zpětný účinek. Pokud by se tedy orgány Společenství rozhodly udělit tomuto nařízení zpětný účinek, musely by takové rozhodnutí zvláště odůvodnit. V projednávaném případě ovšem takové odůvodnění chybí. V každém případě k platnému založení zpětného účinku nestačí uvést, že nařízení „se vztahuje na již zahájená řízení“.

29. V své replice Nakajima odmítá argument, který k tomuto bodu předložila Komise ve svém vyjádření.

30. Nakajima především vytýká Komisi, že v tomto případě předjímala vstup nového základního nařízení v platnost tím, že nejprve změnila svou metodu početního zjištění běžné hodnoty a poté tuto praktiku zakryla retroaktivním použitím nového základního nařízení.

31. Nakajima dále upozorňuje na nebezpečí, které představuje nový čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii), když při početním zjištění hodnoty odkazuje na náklady a zisky třetích podniků bez jakéhokoli ohledu na možné rozdíly mezi strukturou těchto podniků a charakteristikou dotyčné společnosti. Pro vyloučení rizika diskriminace je přitom zásadní, aby se tyto referenční podniky nacházely v situaci, která co nejvíce odpovídá skutečnosti.

32. Nakajima posléze uvádí, že zdůrazňuje-li Komise, že konečným nařízením byla antidumpingová cla zavedena pouze do budoucna, směřuje tím závěr o existenci dumpingu a zavedení antidumpingových cel, jelikož pro zjištění existence dumpingu musí být základní nařízení nutně použito na dřívější skutkové okolnosti, jejichž právní posouzení povede v některých případech k budoucímu uložení antidumpingových cel. Právě na základě starého základního nařízení, a nikoli podle nových ustanovení obsažených v nařízení č. 2423/88, vypočítala Nakajima své vývozní prodejní ceny s cílem vyhnout se tomu, aby její výrobky mohly být považovány za dumpingové.

33. b) Podle *druhého argumentu* společnosti Nakajima vykazuje čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení některé významné rozdíly ve srovnání s předchozími právními předpisy, a to jak pokud jde o hmotněprávní pravidla, tak pokud jde o pravomoci orgánu Společenství. Rada totiž přidala dva nové prvky, a sice třetí větu čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii), která stanoví, že částka pro náklady PSR a zisk „se vypočte na základě vzniklých nákladů a dosaženého zisku výrobce nebo vývozce ze ziskových prodejů obdobných výrobků na domácím trhu“, a čtvrtou větu čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii), podle níž „[j]estliže tyto údaje nejsou dostupné, nebo nejsou spolehlivé či jsou nepoužitelné, provede se výpočet na základě vzniklých nákladů a dosaženého zisku jiných výrobců nebo vývozců v zemi původu nebo vývozu ze ziskových prodejů obdobného výrobku“. Navíc ze striktního znění této třetí a čtvrté věty vyplývá, že orgán Společenství již nedisponuje při početním zjištění hodnoty určitým prostorem pro uvážení, nýbrž má pravomoc, která se jeví spíše jako pravomoc vázaná.

34. V důsledku toho ukládá čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení podnikům, které vyvážejí do třetích zemí, nové povinnosti tím, že pro početní zjištění hodnoty bere v úvahu náklady a zisky jiných výrobců nebo vývozců. Protože se však struktura těchto referenčních podniků může naprosto lišit od struktury dotyčného podniku, existuje nebezpečí,

že by se tato nová metoda výpočtu mohla ukázat jako nepatřičná a diskriminační. Nakajima v této souvislosti zdůrazňuje, že její struktura je zcela odlišná od struktur ostatních japonských podniků, proti nimž bylo vedeno dotyčné antidumpingové řízení. Na rozdíl od všech zúčastněných společností, které mají značně široký sortiment (přičemž na výrobu tiskáren SIDM připadá relativně malý procentní podíl jejich výrobní kapacity) a které jsou vertikálně integrované pro účely distribuce svých výrobků v Japonsku, nemá Nakajima diverzifikovaný výrobní program, nýbrž se soustředí na výrobu elektronických psacích strojů a tiskáren základního sortimentu. Její struktura není uzpůsobena potřebám marketingu, neboť Nakajima své výrobky prodává přímo z výrobního závodu nezávislým třetím osobám. Za těchto okolností nelze žádnou z ostatních zúčastněných japonských společností srovnávat s Nakajimou co do velikosti, různorodosti výrobků ani prodejních struktur. Z těchto důvodů nelze ziskové rozpětí a náklady PSR společnosti Nakajima náležitě vymezit pouhým odkazem na údaje týkající se těchto jiných japonských podniků.

35. Ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení si nadto samo odporuje. Metoda výpočtu stanovená v třetí větě tohoto ustanovení nebude nikdy použitelná, neboť písmeno b) tohoto ustanovení se již z definice použije pouze tehdy, „jestliže nejsou žádné prodeje obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu země vývozu nebo země původu, nebo nedovolují-li takové prodeje řádné srovnání“. Za těchto okolností je těžko pochopitelné, proč čtvrtá věta tohoto ustanovení mluví o možnosti, že tyto údaje „nejsou dostupné, nebo nejsou spolehlivé či jsou nepoužitelné“, protože tak tomu bude pravděpodobně vždy. V odpověď na argument Rady, že situace uvedená v třetí větě čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nevylučuje za jistých okolností běžnou hodnotu, která zahrnuje některé prodeje obdobných výrobků na domácím trhu, jež nejsou uskutečněny za obvyklých podmínek, jako například ztrátové prodeje, Nakajima uplatňuje, že prodeje tohoto druhu nespadají pod ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii), nýbrž pod čl. 2 odst. 4 nového základního nařízení.

36. Kromě toho existuje zjevný rozpor mezi čl. 2 odst. 3 písm. b) bodem ii) a bodem 33 odůvodnění nového základního nařízení, neboť v tomto bodu se uvádí, že orgán Společenství se při početním zjištění běžné hodnoty může opírat „o jakýkoli přiměřený základ“, zatímco článek 2 nového základního nařízení nedává tomuto orgánu žádný prostor pro uvážení.

37. Ze všech těchto úvah Nakajima vyvozuje, že nové základní nařízení mělo obsahovat vysvětlení nové metody početního zjištění hodnoty podle čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení. Zejména měl orgán Společenství objasnit, proč bylo nutné zavést tato nová pravidla, jak hodlají orgány zamezit diskriminaci mezi podniky, když při početním zjištění hodnoty používají jako referenční údaje informace, které se týkají společností, jejichž struktury jsou zcela odlišné od struktur dotyčné společnosti, a z jakých důvodů již orgány nepřihlízejí k rozdílům ve struktuře mezi referenčními podniky a společnostmi, jíž se řízení týká, což je v rozporu s postupem v případě elektronických psacích strojů (dále jen „věc TEC“), který byl předmětem rozsudku Soudního dvora ze dne 5. října 1988, TEC (260/85 a 106/86, Recueil, s. 5855, dále jen „rozsudek TEC“), v němž Komise přijala jednotnou částku pro zisk pouze u těch podniků, které měly podobnou strukturu, neboť brala v potaz náklady specifické pro každý jednotlivý zúčastněný podnik, a zastavila antidumpingové řízení ve věci dovozu elektronických psacích strojů vyrobených společnostmi Nakajima z důvodu zvláštní struktury této společnosti (viz rozhodnutí Komise 86/34/EHS ze dne 12. února 1986, Úř. věst. L 40, s. 29).

Body 4 a 33 odůvodnění nového základního nařízení však v tomto ohledu mlčí, a toto nařízení je tedy protiprávní z důvodu nedostatku odůvodnění.

38. a) Pokud jde o *první argument* společnosti Nakajima, Rada má za to, že je její věcí, aby na základě návrhu Komise rozhodla, zda je nezbytné použít nové nařízení na již zahájená řízení nejen po stránce procesní, ale i pokud jde o hmotněprávní pravidla. V souladu s výše uvedeným rozsudkem ze dne 12. listopadu 1981, Salumi, se totiž hmotněprávní pravidla mohou vztahovat na situace, které nastaly před jejich vstupem v platnost, jestliže z jejich znění jasně vyplývá, že jim tento účinek musí být přiznán. I za předpokladu, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) výše uvedeného nařízení č. 2423/88 zavádí nové hmotněprávní pravidlo, což Rada zpochybňuje, článek 19 téhož nařízení uvedenou podmínku splňuje, neboť z jeho znění jasně vyplývá, že nové základní nařízení se má vztahovat na již zahájená řízení.

39. Výše uvedený rozsudek ze dne 24. listopadu 1971, Siemers, není v tomto případě relevantní, neboť neuznal-li Soudní dvůr zpětný účinek nařízení, které bylo předmětem dotyčné věci, bylo tomu tak pouze z toho důvodu, že zákonodárce Společenství neupřesnil, že dané nařízení má takový účinek mít.

40. Důvody použití nového základního nařízení na již probíhající řízení jsou zřejmé z 32. bodu odůvodnění.

41. Rada dodává, že tvrzení, že Komise předjímala vstup nového základního nařízení v platnost, se nezakládá na pravdě. Komise totiž již na počátku řízení použila metodu početního zjištění hodnoty, která byla v souladu s podmínkami starého základního nařízení. Krom toho byla Nakajima počátkem listopadu 1987 – čili v době, kdy neexistoval ani prvotní návrh nového základního nařízení – informována o přijaté metodě výpočtu a o možnosti, že pro účely početně zjištěné hodnoty bude přihlédnuto k nákladům PSR a zisku jiných japonských vývozců.

42. Konečně rozdíl, který Nakajima činí mezi dumpingem a antidumpingovými cly, není podle Rady relevantní. Komise nikdy nepopírala, že pro budoucí uložení antidumpingových cel je třeba brát v potaz prodejní výsledky společností dosažené v minulosti. Článek 19 nového základního nařízení však nevedl k předčasnému použití tohoto nařízení, neboť Komise mohla mít důvod, v řízení zahájeném po vstupu nového základního nařízení v platnost, přihlížet pro účely prokázání dumpingu k prodejm uskutečněným během období šetření, které tomuto vstupu v platnost předchází.

43. b) V odpověď na *druhý argument* společnosti Nakajima Rada uplatňuje, že ze srovnání obou verzí čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) ve starém základním nařízení a v novém základním nařízení je patné, že nové znění ustanovení pouze upřesňuje jeho dosah, a zejména pojmy „přiměřená částka“ pro náklady a „přiměřené ziskové rozpětí“, které podle zkušeností není snadné používat na konkrétní případy. Původní znění bylo tedy pouze doplněno o upřesnění jednotlivých metod výpočtu odpovídajících různým situacím, které mohou nastat. Ve světle praktických zkušeností dospěla Komise k závěru, že metoda početního zjištění hodnoty založená na nákladech PSR a ziskovém rozpětí jiných výrobců a vývozců, kteří prodávají obdobné výrobky v zemi původu, je nejvhodnější metodou v situaci, kdy dotyčný výrobce neuskutečňuje žádné významné prodeje na domácím trhu. Tato metoda tak byla použita v letech 1982, 1985 (ve věci TEC) a 1986 a nové základní nařízení ji pouze potvrdilo. Z toho plyne, že takové upřesnění metody výpočtu nezměnilo ani pravidlo, ani praxi, neovlivnilo práva a povinnosti společnosti Nakajima a není v žádném směru diskriminační, protože

postavení Nakajimy z hlediska nařízení č. 3651/88, kterým se ukládají konečná antidumpingová cla, je totožné s jejím postavením z hlediska nařízení č. 1418/88, jež se týká prozatímních cel. Bod 17 odůvodnění konečného nařízení ostatně uvádí, že běžná hodnota byla vypočtena „na základě metod použitých pro předběžné zjištění dumpingu“.

44. Rada má kromě toho za to, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení je dokonale odůvodněn. Tyto důvody jasně vyplývají z bodů 4 a 33 odůvodnění nového základního nařízení. Na rozdíl od tvrzení Nakajimy neexistuje sebemenší rozpor mezi bodem 33 odůvodnění nového základního nařízení a zněním čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii), jelikož jednotlivé v úvahu přicházející situace, které tento bod odůvodnění uvádí, jsou následně převzaty do dotyčného článku a podrobně v něm rozvedeny. Kromě toho článek 2 sám o sobě nevykazuje žádnou nelogičnost, neboť třetí věta čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) za určitých okolností nevyklučuje běžnou hodnotu, která zahrnuje prodeje obdobných výrobků na domácím trhu, jež nejsou uskutečněny za obvyklých podmínek, jako například ztrátové prodeje.

45. Komise zaujímá stanovisko pouze k *prvnímu argumentu* Nakajimy a předesílá, že použití nového základního nařízení podle jeho článku 19 na řízení, které bylo proti Nakajimě zahájeno podle starého základního nařízení, nepřineslo nic nového ve věci početního zjištění běžné hodnoty dotyčných výrobků. Metoda výpočtu použitá v nařízení č. 3651/88 o uložení konečného antidumpingového cla byla totožná s metodou podle výše uvedeného nařízení č. 1418/88, kterým bylo uloženo prozatímní clo a které vycházelo ze starého základního nařízení; to potvrzuje, že jediným účelem nového základního nařízení bylo kodifikovat předešlou praxi orgánů Společenství.

46. Komise dále zpochybňuje, že by nové základní nařízení bylo použito se zpětnou účinností. Konečné nařízení, vycházející z nového základního nařízení, totiž zavedlo antidumpingové clo pouze u dovozů tiskáren, které se uskuteční počínaje dnem jeho vstupu v platnost, a vztahuje se tedy pouze na budoucí případy. Komise dodává, že ani skutečnost, že šetření dumpingových praktik, které vedlo k přijetí konečného nařízení, se týkalo období (duben 1986 až březen 1987), během něhož stále platilo staré základní nařízení, nezakládá žádnou zpětnou účinnost. Dovozy uskutečněné během období šetření představovaly totiž pouhý základ pro vyměření antidumpingového cla, avšak tomuto clu podléhají pouze ty dovozy, které byly uskutečněny po vstupu konečného nařízení v platnost: každá dovozní operace proto podléhala tomu clu, které platilo v době, kdy byla operace uskutečněna.

47. Konečně, i za předpokladu, že by nové základní nařízení mělo podle názoru Soudního dvora zpětný účinek, Komise zdůrazňuje, že toto by je samo o sobě nečinilo neplatným. Z judikatury (rozsudek ze dne 4. července 1973, Westzucker, 1/73, Recueil, s. 723) totiž vyplývá, že právní předpisy, jimiž se pozměňuje určité právní ustanovení, se vztahují i na budoucí důsledky situací, které nastaly za platnosti dřívějšího právního předpisu, není-li stanoveno jinak.

2. Druhý žalobní důvod: porušení Smlouvy nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejího provádění

48. *Nakajima* v rámci tohoto žalobního důvodu předkládá dva argumenty, z nichž první vychází z porušení antidumpingového kodexu GATT a druhý z porušení obecných právních zásad.

49. a) Pokud jde o *první argument*, Nakajima uvádí, že v souladu s judikaturou Soudního dvora (rozsudek ze dne 12. prosince 1972, *International Fruit Co.*, 21/72 až 24/72, Recueil, s. 1219) je Společenství vázáno ustanoveními Všeobecné dohody o clech a obchodu. Bod 2 odůvodnění nového základního nařízení proto uvádí, že společný režim ochrany před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy EHS, byl přijat v souladu s platnými mezinárodními závazky, zejména těmi, které vycházejí z článku VI Všeobecné dohody a z Dohody o provádění článku VI (antidumpingový kodex z roku 1979). Společenství je tedy povinno dodržovat Všeobecnou dohodu i antidumpingový kodex GATT. Krom toho výslovný odkaz na mezinárodní dohody v odůvodnění nového základního nařízení znamená, že jakékoli nedodržení zásad z nich plynoucích činí toto nařízení neplatným.

50. Nakajima zdůrazňuje, že i když jednotlivci nemají podle názoru Rady subjektivní právo přímo se dovolávat před soudy ustanovení Všeobecné dohody a antidumpingového kodexu GATT, mají možnost žádat Soudní dvůr v rámci žaloby na neplatnost nebo námitky nepoužitelnosti, aby přezkoumal legalitu nařízení s ohledem na tato ustanovení.

51. Nakajima dále uvádí, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení porušil ustanovení čl. 2 odst. 4 antidumpingového kodexu GATT. Tento čl. 2 odst. 4, podle něhož lze v případě, že se neuskutečnily žádné prodeje obdobných výrobků na domácím trhu, brát v úvahu při výpočtu běžné hodnoty výrobní náklady v zemi původu s připočtením přiměřené částky pro náklady PSR a zisk, naznačuje, že existuje široká posuzovací pravomoc, pokud jde o určení, zda částka pro náklady a zisk použitá k početnímu zjištění hodnoty je přiměřená. Naproti tomu čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení tuto pravomoc orgánu Společenství omezuje, stanoví-li, že náklady a zisky se mají vypočítat na základě údajů týkajících se jiných výrobců nebo vývozců, jejichž struktura může být zásadně odlišná, aniž by používal kritérium přiměřené částky pro náklady a zisky, jak je stanoveno v antidumpingovém kodexu.

52. Zadruhé, čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení nevyhovuje čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu GATT, který ukládá povinnost porovnávat běžnou hodnotu a vývozní cenu na stejné obchodní úrovni. V rozporu s tímto ustanovením kodexu totiž nový čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) aplikuje na hospodářskou jednotku, která se skládá z pouhé továrny bez jakékoliv vlastní prodejní struktury, náklady PSR a zisk jiných společností s vertikální distribuční strukturou, a tím vyvolává vážné nebezpečí diskriminace vzhledem k absenci strukturálních podobností mezi uvažovanými podniky. Nakajima dodává, že dílčí úpravy provedené novým základním nařízením nestačí k odstranění těchto problémů, neboť nepřihlízejí k nákladům vznikajícím na jednotlivých obchodních úrovních, z nichž každá vyžaduje svou vlastní strukturu.

53. b) V rámci *druhého argumentu* Nakajima poukazuje na porušení obecných právních zásad.

54. Nakajima úvodem tvrdí, že Komise v projednávaném případě porušila právo na obhajobu, jehož dodržování se podle ustálené judikatury (viz rozsudek ze dne 13. února 1979, *Hoffmann-La Roche*, 85/76, Recueil, s. 461) vyžaduje ve všech řízeních, jež mohou vést k vydání aktu nepříznivě zasahujícího do něčího právního postavení.

55. Nakajima zdůrazňuje, že přestože již na počátku řízení vyslovila nesouhlas s metodou výpočtu, kterou Komise používá, přičemž svůj postoj odůvodnila nepřiměřeností použití

nákladů a zisků jiných vývozců se zcela odlišnou strukturou na její případ, Komise jí nikdy neumožnila účinnou obhajobu jejího stanoviska k relevanci vlastní argumentace.

56. Komise navíc nikdy neodpověděla na argumenty Nakajimy, nezdůvodnila použití nové metody početního zjištění hodnoty, a zejména pak neuvedla důvody, které ji vedly k opuštění kritéria podobnosti mezi dotyčným podnikem a společnostmi, k jejichž účetním údajům bylo pro tyto účely přihlédnuto.

57. Komise naopak použila zdržovací taktiku a snažila se Nakajimu přesvědčit, že bude mít ještě možnost vyložit své stanovisko v průběhu „disclosure conference“, která se však konala až v září 1988, čili poté, co již Komise předložila návrh nového základního nařízení. Mimoto Komise sdělila Nakajimě totožnost podniků, k jejichž účetním údajům přihlížela, až téměř měsíc po konání „disclosure conference“ a více než čtyři měsíce po přijetí prozatímního nařízení, které o tomto zásadním bodu zcela pomlčelo. Nakajima se kromě toho až ve fázi soudního řízení dozvěděla, že Komise použila jiné informace než ty, které obsahuje studie Ernst & Whinney ze září 1987 vypracovaná pro Japan Electronic Industry Development Association, a že svá zjištění opřela zejména o údaje získané během šetření u dotyčných výrobců.

58. Nakajima dále vytýká Komisi, že porušila její právo na obhajobu tím, že novou metodu početního zjištění hodnoty podle výše uvedeného nařízení č. 2423/88 uplatnila v předstihu.

59. Konečně, Nakajima byla zbavena možnosti obhajoby vzhledem k chybějícímu odůvodnění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) a článku 19 nového základního nařízení.

60. Nakajima dále poukazuje na porušení zásady právní jistoty; kdyby tato zásada byla respektována, nebyla by na její případ použita ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) a článku 19 nového základního nařízení. V této souvislosti zdůrazňuje, že ve věci TEC jak Komise, tak Rada uznaly zvláštní povahu struktury Nakajimy jako jediné hospodářské entity, která své výrobky prodává pouze ze závodu, a to nezávislým odběratelům. To vedlo k zastavení antidumpingového řízení zahájeného vůči žalobkyni. Stejně tak i Soudní dvůr přijal ve výše uvedeném rozsudku TEC tento pojem jediné hospodářské entity.

Podle Nakajimy z toho plyne, že byla oprávněna se domnívat, že metoda početního zjištění běžné hodnoty, kterou orgány Společenství použily v předešlém případě, bude použita také nyní.

61. Žalobkyně dále prohlašuje, že z bodu 18 výše uvedeného rozsudku TEC jasně vyplývá, že výpočet dumpingového rozpětí pro určitý podnik je zvláštní početní operací, která musí být použita na konkrétní podnik a musí brát v úvahu zvláštní charakteristické vlastnosti tohoto podniku. Nakajima se tedy může oprávněně dovolávat, aby byla uznána zvláštní povaha její výroby, prodeje a klientely, stejně jako v minulosti, a aby na její případ byly použity metody výpočtu, které orgány Společenství aplikovaly v dřívějších řízeních.

62. Nakajima kromě toho prohlašuje, že mohla legitimně očekávat, že budou použita řešení vypracovaná v době platnosti starého základního nařízení, a to tím spíše, že její struktura je v zásadě stejná jako ve věci TEC a ostatní vývozcí dotčení v projednávané věci jsou prakticky totožní s těmi, kterých se týkal případ TEC. Za těchto okolností nemohou orgány Společenství v průběhu řízení a zcela nepředvídatelně měnit základní pravidla v oblasti dumpingu tím, že odstraní záruky poskytované dřívější metodou výpočtu běžné hodnoty, aniž

je nahradí rovnocennými zárukami. V odpověď na vyjádření Komise k tomuto bodu žalobkyně opět uvádí, že prodejní ceny tiskáren SIDM pro dovozce ze zemí Společenství byly vypočteny na základě metody výpočtu použité ve věci TEC, a protože Nakajima své obchodní transakce dokončuje vždy tři až šest měsíců před dodáním předmětného zboží, dotyčné prodeje byly uskutečněny předtím, než došlo ke změně metody výpočtu. Mimoto by nebylo v zájmu Společenství používat metodu, která nezaručuje, že je přiměřená a nediskriminační.

63. Nakajima nakonec poznamenává, že v tomto případě došlo k porušení zásady zákazu zpětné účinnosti. Podle ustálené judikatury (rozsudky ze dne 25. ledna 1979, Racke, 98/78, Recueil, s. 69, a Decker, 99/78, Recueil, s. 101) totiž zásada právní jistoty obecně brání tomu, aby akt Společenství nabyl účinnosti ke dni předcházejícímu jeho vyhlášení, i když výjimečně tomu může být jinak, vyžaduje-li to účel, kterého má být dosaženo, a je-li náležitě respektováno legitimní očekávání zúčastněných stran. V projednávaném případě však ze znění ani z cílů nového základního nařízení nevyplývá, že by mu měl být přiznán zpětný účinek.

64. Zatřetí, Nakajima má za to, že použití nového základního nařízení ji diskriminuje, a tedy že v projednávané věci byla porušena zásada rovného zacházení.

65. Nakajima v tomto ohledu především vytýká Komisi a Radě, že nezaručily, že použitá metoda výpočtu nebude diskriminační.

66. Dále zpochybňuje částku pro náklady PSR a zisk, která byla použita pro početní zjištění běžné hodnoty, jelikož tato částka je odvozena od údajů týkajících se podniků s odlišnou strukturou. Tvrdí, že práh újmy byl stanoven na základě srovnání provedeného na dvou různých obchodních úrovních, zatímco výpočet měl být proveden z hlediska podobných podniků a pro stejné obchodní stadium, aby nedošlo k závažné diskriminaci Nakajimy kvůli její struktuře, která sestává z pouhé výrobní jednotky.

67. a) K *prvnímu argumentu* Nakajimy Rada úvodem poznamenává, že ačkoliv jsou Všeobecná dohoda a antidumpingový kodex GATT podle pravidel mezinárodního práva pro Společenství závazné, nepřiznávají jednotlivcům práva, kterých se lze dovolávat před Soudním dvorem v rámci žaloby podle článku 173 Smlouvy o EHS. V tomto ohledu se Rada odvolává na ustálenou judikaturu (výše uvedený rozsudek ze dne 12. prosince 1972, International Fruit), podle níž zvláště článek VI Všeobecné dohody není ve Společenství přímo použitelný, a tvrdí, že to samé platí obdobně i o ustanoveních kodexu. Nakajima za těchto podmínek nemůže zpochybňovat platnost nového základního nařízení z důvodu údajného porušení ustanovení antidumpingového kodexu.

68. Rada dále konstatuje, že nové základní nařízení je v každém případě v souladu s ustanoveními antidumpingového kodexu GATT a že podle tohoto kodexu disponují smluvní strany značným prostorem pro uvážení, pokud jde o to, jakým způsobem transponují jeho ustanovení do svého vnitrostátního práva.

69. Ohledně údajného porušení čl. 2 odst. 4 antidumpingového kodexu GATT Rada zdůrazňuje, že tento článek nedefinuje pojem „přiměřená částka“ pro náklady PSR a zisk. Proto je třeba obsah tohoto pojmu vymezit v závislosti na zvlátnostech jednotlivých případů, které se vyskytnou. Ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení pouze přejímá metodu výpočtu, kterou Komise vypracovala na základě mnoha předchozích antidumpingových řízení, a je rozumné přihlížet pro účely početního zjištění hodnoty

k nákladům a ziskům jiných podniků, které na domácím trhu prodávají tentýž výrobek, neboť jestliže podnik, pro nějž se stanoví běžná hodnota, prodává na tomto trhu, musí se přizpůsobovat tržním podmínkám, kterým podléhají tyto jiné podniky.

70. Co se týče údajného porušení čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu GATT, Rada zdůrazňuje, že ustanovení čl. 2 odst. 9 nařízení č. 2423/88 mají zlepšit srovnatelnost cen, zejména poskytnutím podrobného návodu k úpravám, které je třeba provést, je-li porovnávána běžná hodnota a vývozní cena. Kromě toho odečety stanovené v čl. 2 odst. 10 nového základního nařízení, zejména ty, které se vztahují k prodejním nákladům, umožňují provádět srovnání cen i v případě podniků s odlišnou strukturou. Proto není třeba provést úpravu kvůli údajnému rozdílu v obchodních úrovních, jak Nakajima požaduje. Fáze výstupu z výrobního závodu totiž může zahrnovat několik obchodních úrovní a v projednávaném případě byly všechny prodeje společnosti Nakajima do zemí Společenství uskutečněny na distribuční úrovni, a tedy na stejné úrovni jako na japonském trhu.

71 b) V odpověď na *druhý argument* Nakajimy Rada především zdůrazňuje, že Komise v ničem neporušila právo žalobkyně na obhajobu, ani nepoužila nové základní nařízení předčasně. Z bodů 36, 38 a 40 odůvodnění prozatímního nařízení totiž jasně vyplývá, že Komise správně stanovila metodu početního zjištění hodnoty, že Nakajima byla plně informována a že Komise obdržela vyjádření od řady vývozců, která ve svém rozhodování zohlednila. Skutečnost, že se Komise rozhodla některé z těchto argumentů nepřijmout, nemůže v žádném případě představovat porušení práva na obhajobu.

72. Rada také zmiňuje rozličnou korespondenci, memoranda a schůzky mezi zástupci Komise a Nakajimy; to dokazuje, že žalobkyně měla před přijetím konečného nařízení mnoho příležitostí vyjádřit své stanovisko a informovat se o postoji Komise.

73. Rada zejména pokládá za nepodložené tvrzení Nakajimy, že nebyla včas informována o metodě přijaté v tomto případě pro početní zjištění hodnoty, neboť Komise již v listopadu 1987 informovala Nakajimu o tom, jaká metoda bude v jejím případě pravděpodobně použita, a Nakajima na dvou schůzkách, které předcházely přijetí prozatímního respektive konečného nařízení, nepožadovala, aby Komise svou metodu výpočtu zdůvodnila nebo aby jí poskytla názvy referenčních podniků sloužících ke stanovení běžné hodnoty. Krom toho ani poté, co byla dotyčná metoda použita pro vyměření prozatímních antidumpingových cel, Nakajima Komisi nepožádala o poskytnutí informací za podmínek čl. 7 odst. 4 nového základního nařízení, který přebírá ustanovení čl. 7 odst. 4 starého základního nařízení a který stanoví, že žádosti o informace podané vývozcem nebo dovozcem výrobku, jenž je předmětem šetření, „musí být v případech, kdy bylo uloženo prozatímní clo, doručeny nejpozději jeden měsíc poté, co bylo uložení tohoto cla vyhlášeno“ (*neoficiální překlad*). Nakajima ovšem požádala o doplňující informace až 2. září 1988, to je více než tři měsíce po vyhlášení prozatímního nařízení.

74. Pokud jde o použití jiných informací než ze studie Ernst & Whinney, Rada zastává názor, že z dopisu Komise Nakajimě ze dne 28. září 1988 vyplývá, že orgány Společenství nikdy nehodlaly použít všechny informace ze studie Ernst & Whinney nebo spoléhat výlučně na tuto zprávu. Tento dopis naopak prokazuje pouze to, že Komise pro zjištění újmy hodlala vycházet z číselných údajů studie Ernst & Whinney týkajících se celkového dovozu do zemí Společenství, celkové spotřeby a spotřeby podle odvětví, dovozů z Japonska, obecných trendů na trhu a vývoje cen. Od počátku však bylo jasné, že pokud jde o informace týkající se každého jednotlivého výrobce Společenství, Komise si vezme na pomoc informace

pocházející přímo od těchto výrobců, které budou spolehlivější než údaje obsažené ve studii Ernst & Whinney.

75. Zadruhé, Rada odmítá tvrzení Nakajimy ohledně porušení zásady právní jistoty.

76. Rada k tomuto bodu úvodem poznamenává, že podle ustálené judikatury ponechávají základní pravidla o dumpingu orgánům Společenství určitý prostor pro uvážení a skutečnost, že Komise toto uvážení vykoná, aniž by podrobně a dopředu vysvětlila kritéria, která hodlá použít v každé jednotlivé situaci, nezakládá porušení zásady právní jistoty (rozsudek ze dne 5. října 1988, Brother, bod 29, 250/85, Recueil, s. 5683) a že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) základního nařízení přiznává orgánům Společenství diskreční pravomoc při posouzení přiměřené částky pro náklady PSR, jež má být zahrnuta do početně zjištěné hodnoty (výše uvedený rozsudek TEC, bod 33). Za těchto okolností jsou tyto orgány zcela oprávněny zvolit metodu početního zjištění běžné hodnoty, kterou považují za nejvhodnější pro dané řízení.

77. V řadě dřívějších řízení byla ostatně použita podobná metoda výpočtu jako v této věci a Komise se nikdy netajila s metodou, kterou v tomto řízení hodlá použít.

78. Tato metoda není v ničem nepatřičná nebo diskriminační. Umožňuje naopak určit početně zjištěnou běžnou hodnotu, o níž se má za to, že nejlépe odpovídá prodejní ceně výrobku, která by platila, kdyby tento výrobek byl prodáván v zemi původu.

79. Rada připouští, že ve věci TEC zvolila Komise jinou metodu, avšak tvrdí, že orgány Společenství mohou zvolit libovolnou metodu výpočtu. Komise na základě zkušeností získaných v této oblasti usoudila, že s Nakajimou je třeba zacházet jako s kteroukoli jinou společností, a nikoli ji posuzovat jako zvláštní případ.

80. Ohledně rozsudku TEC jakožto údajného precedentu v této věci Rada uvádí, že v předmětné věci, v níž Nakajima nebyla účastnicí řízení, se Soudní dvůr zabýval pouze nařízením o uložení konečných antidumpingových cel vůči TEC. Řízení ve věci TEC se nezabývalo souladem postavení Nakajimy s právními předpisy Společenství a Soudní dvůr v něm nerozhodoval o opodstatněnosti výše uvedeného rozhodnutí 86/34, jímž bylo ve věci TEC stanoveno ziskové rozpětí Nakajimy podle jiné metody výpočtu než v projednávaném případě. Navíc skutečnost, že Soudní dvůr v uvedeném rozsudku použil pojmu „jediná hospodářská entita“, nemůže mít vliv na postoj, který Komise zaujala vůči Nakajimě v projednávané věci, neboť Soudní dvůr pouze shledal (v bodě 29 svého rozsudku), že systém oběhu zorganizovaný mezi několika různými distribučními společnostmi je namísto přirovnat k systému včleněnému do jediné právní struktury. Z bodu 16 tohoto rozsudku lze navíc dovodit, že Soudní dvůr schválil metodu početního zjištění hodnoty podobnou té, která byla použita vůči Nakajimě v projednávané věci. Bez takové metody by podle Soudního dvora hrozilo nebezpečí „diskriminace ostatních výrobců, jejichž ziskové rozpětí docilované u modelů, které prodávají v Japonsku, je použito pro stanovení běžné hodnoty jiných jejich modelů“.

81. Pokud jde konkrétně o porušení nabytých práv, Rada zdůrazňuje, že metoda výpočtu použitá orgány v průběhu určitého řízení nezakládá pro Nakajimu nabyté právo pro budoucí řízení proti ní. Žalobkyně se zejména nemůže dovolávat nabytých práv z titulu starého základního nařízení, neboť čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) tohoto nařízení již zmocnil Komisi, aby početně zjištěnou hodnotu určila podle podrobných pravidel, která fakticky přijala v prozatímním nařízení.

82. Pokud jde o ochranu legitimního očekávání, z judikatury Soudního dvora (rozsudek ze dne 28. října 1982, Faust, 52/81, Recueil, s. 3745) vyplývá, že hospodářské subjekty nejsou oprávněny vkládat své legitimní očekávání do zachování současného stavu, který může být změněn rozhodnutími orgánů Společenství přijatými v rámci jejich posuzovací pravomoci. Rada také poznamenává, že nové základní nařízení nijak nezměnilo metodu početního zjištění hodnoty použitou vůči společnosti Nakajima, nýbrž pouze potvrdilo metodu dříve platnou, a že poskytuje rovnocenné záruky.

83. Ohledně údajného porušení zásady zákazu zpětné účinnosti Rada odkazuje na své vyjádření výše, jímž odmítla první argument Nakajimy v rámci jejího prvního žalobního důvodu na podporu námitky nepoužitelnosti nového základního nařízení.

84. Konečně ve věci údajného porušení zásady rovného zacházení Rada v odpověď na tvrzení, že neexistovaly žádné záruky, že metoda početního zjištění běžné hodnoty bude uplatňována přiměřeným a nediskriminačním způsobem, nejprve zdůrazňuje, že Nakajima v tomto ohledu nevznesla žádnou připomínku ani dotaz, ač k tomu měla během řízení příležitost. Rada rovněž připomíná, že z bodu 16 rozsudku TEC vyplývá, že použitá metoda výpočtu byla právě naopak prostředkem, jímž mělo být nebezpečí diskriminace sníženo.

85. Použití metody stanovené v konečném nařízení vůči Nakajimě nemělo za těchto okolností žádné diskriminační účinky ani při určení běžné hodnoty, ani při stanovení prahu újmy.

86. Co se týče početně zjištěné hodnoty, Nakajima se nesprávně domnívá, že metoda výpočtu založená na odvolávce na podniky, které jí nejsou podobné, povede k nadhodnocení nákladů PSR žalobkyně tím, že jí přičte distribuční náklady větších diversifikovaných společností, zatímco žalobkyně tyto náklady z důvodu chybějící povýrobní struktury nenese. Zaprvé, velikost a diversifikace podniku nemusí nutně znamenat vyšší náklady PSR – naopak, zkušenosti a úspory z rozsahu by měly umožnit náklady snížit a lépe rozložit. Zadruhé, o početně zjištěné hodnotě se má za to, že odpovídá cenám zaplaceným při běžných obchodních operacích, pokud by se uskutečnily na domácím trhu, a Komise správně usoudila, že je nemožné působit na japonském trhu hotových elektronických výrobků a nedisponovat integrovanou prodejní strukturou.

87. Pokud jde o výpočet prahu újmy, Rada tvrdí, že Nakajima nemůže s úspěchem prokázat, že Komise určila cenové podbízení a práh újmy tím, že porovnávala ceny Nakajimy a ceny výrobců Společenství na rozdílných úrovních. Z bodů 50 a 51 odůvodnění konečného nařízení je totiž zřejmé, že Komise podrobně prostudovala ceny fakturované prvnímu nezávislému kupujícímu japonskými vývozci a výrobci Společenství a že průměrné ceny fakturované za podobné modely byly srovnávány v několika různých distribučních okruzích (OEM, distributoři-prodejci, koneční uživatelé). Úpravy zmíněné v bodu 51 odůvodnění proto vedly k tomu, že ceny fakturované prodejcům byly uvedeny na úroveň, která je srovnatelná s cenami fakturovanými distributorům (což odůvodňuje korekci o 25 %). Vzhledem k tomu, že Nakajima své výrobky prodává distributorům, zatímco výrobci Společenství je prodávají přímo prodejcům, postačuje tato úprava k tomu, aby bylo možné srovnání na rovnocenné obchodní úrovni. Komise a Rada kromě toho provedly několik dalších úprav, aby zohlednily skutečnost, že Nakajima prodávala za podmínek FOB Japonsko.

88. Komise se vyjádřila pouze k údajnému porušení čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu GATT a zásady ochrany legitimního očekávání.

89. Komise zastává názor, že výtky Nakajimy ohledně toho, že orgány Společenství porovnávaly běžnou hodnotu a vývozní ceny na rozdílných obchodních úrovních, je neopodstatněná.

Z judikatury totiž vyplývá, že základní nařízení nevyžaduje, aby běžná hodnota a vývozní cena byly vypočítány podle stejných metod (rozsudky ze dne 7. května 1987, „kuličková ložiska“, 240/84, Recueil, s. 1809; 255/84, Recueil, s. 1861; 256/84, Recueil, s. 1899; výše uvedená věc 258/84, a 260/84, Recueil, s. 1975). Naopak, jedná se o tři sady odlišných pravidel, z nichž každá musí být dodržena zvlášť, vždy pro příslušné účely, totiž pro určení běžné hodnoty, pro stanovení vývozní ceny a pro srovnání těchto dvou (výše uvedený rozsudek TEC, bod 31).

90. Pokud jde konkrétně o pravidla týkající se srovnání, je třeba poznamenat, že Nakajima nežádala o úpravu z důvodu rozdílu mezi obchodními stadii, ať už před uložením prozatímního cla na základě čl. 2 odst. 9 a 10 starého základního nařízení, nebo před uložením konečného cla na základě čl. 2 odst. 9 a 10 nového základního nařízení. Navíc orgány Společenství v rozporu s tvrzením Nakajimy neprovedly srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou na dvou rozdílných úrovních. Fáze výstupu z výrobního závodu totiž může pokrývat několik obchodních úrovní, například distributorskou a maloobchodní, a v případě Nakajimy se všechny prodeje do zemí Společenství uskutečnily na distributorské úrovni, tedy na té úrovni, kterou představuje početně zjištěná hodnota na japonském trhu.

91. Komise dále zdůrazňuje, že v projednávaném případě nedošlo k porušení zásady ochrany legitimního očekávání tím, že v konečném nařízení byla vůči Nakajimě použita jiná metoda početního zjištění běžné hodnoty než v řízení ve věci TEC.

Orgány Společenství se totiž mohou volně rozhodnout, kterou metodu výpočtu přijmou, a ojedinelé rozhodnutí Komise, například výše uvedené rozhodnutí 86/34, nezaložilo žádné legitimní očekávání na straně společnosti Nakajima. Komise se domnívá, že zásada ochrany legitimního očekávání se může uplatnit pouze v případě, že orgány Společenství daly záruky, že metoda nebude změněna bez předchozího oznámení, že se podniky na tyto záruky spolehly a pokud by změna metody nebyla oznámena dopředu, vznikla by jim nenapravitelná škoda z obchodních transakcí uskutečněných před touto změnou, že zájem Společenství na změně metody nepřevažuje nad zájmem podniků, které mají dobrou víru v uvedené záruky, a konečně že nová nebo pozměněná metoda není metodou výslovně stanovenou použitelnými právními předpisy Společenství. V projednávaném případě však není splněna žádná z těchto podmínek.

B – Zrušení výše uvedeného nařízení č. 3651/88, co se týče žalobkyně

92. Na podporu své žaloby předkládá *Nakajima* tři žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení podstatných formálních náležitostí, druhý z porušení Smlouvy nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejího provádění a třetí ze zneužití pravomoci.

1. První žalobní důvod: porušení podstatných formálních náležitostí

93. V rámci tohoto žalobního důvodu vznáší *Nakajima* tři argumenty, založené na porušení jednacího řádu Rady, na porušení práva na obhajobu, respektive na nedostatku odůvodnění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) a bodů 21, 22 a 60 odůvodnění konečného nařízení.

94. a) Ve svém *prvním argumentu* Nakajima uplatňuje, že Rada porušila články 2 a 8 svého jednacího řádu, když nedodržela předepsané lhůty pro přípravu svého předběžného pořadu jednání.

95. V tomto ohledu se Nakajima odvolává na informace v tisku, podle nichž Komise navrhla Radě zavedení konečných antidumpingových cel na dovozy tiskáren SIDM pocházejících z Japonska až kolem 18. listopadu 1988, tedy pouze pět dní před přijetím konečného nařízení. Je proto „velice nepravděpodobné, ne-li nemožné“, že by návrh Komise byl Radě doručen nejméně čtrnáct dní před zahájením zasedání, jak vyžaduje článek 2 jednacího řádu, stejně jako je velice nepravděpodobné, že by ke dni, kdy Rada přijala uvedené nařízení, byly k dispozici všechny jazykové verze dokumentu.

96. Nakajima žádá Soudní dvůr, aby Radě nařídil předložit přípravné dokumenty ke konečnému nařízení.

97. b) ve svém *druhém argumentu* Nakajima tvrdí, že napadené nařízení porušilo její právo na obhajobu v několika ohledech.

98. Komise především nesdělila Nakajimě totožnost podniků, které sloužily jako referenční podniky pro početní zjištění hodnoty pro Nakajimu, a rovněž neobjasnila, proč změnila metodu výpočtu v tomto řízení oproti řízení ve věci TEC.

99. Dále, na rozdíl od starého základního nařízení nové základní nařízení již neumožňuje orgánu Společenství stanovit početně zjištěnou hodnotu sečtením výrobních nákladů a přiměřeného ziskového rozpětí. Při použití nové metody početního zjištění hodnoty vzala Rada v úvahu faktory nákladů a zisku, které jsou potenciálně nepřiměřené a diskriminační. Bylo tedy na orgánu Společenství, aby prokázal, že použití váženého průměru nákladů a zisků jiných vývozců je způsobilé zabránit jakékoli diskriminaci.

100. c) Ve svém *třetím argumentu* Nakajima uvádí, že napadené nařízení trpí v několika bodech nedostatkem odůvodnění.

101. Zaprvé, bod 60 odůvodnění konečného nařízení je nedostatečně odůvodněn, neboť se omezuje na tvrzení, že dovozy levných tiskáren z jiných zemí než z Japonska nezpůsobily žádnou újmu na trhu Společenství. Existence újmy však může být konstatována pouze tehdy, pokud je dumping její hlavní příčinou, a s ohledem na čl. 4 odst. 1 starého i nového základního nařízení měl orgán Společenství brát v úvahu újmu, která byla způsobena jinými faktory, a tedy vyčíslit rozsah újmy způsobené dovozy z jiných třetích zemí než z Japonska.

102. Zadruhé, jak čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení, tak body 21 a 22 odůvodnění konečného nařízení trpí nedostatkem odůvodnění, neboť nevysvětlují, proč byla opuštěna původní metoda početního zjištění hodnoty a jak orgán Společenství hodlal zamezit diskriminaci mezi podniky v důsledku použití metody výpočtu založené na nákladech a ziscích jiných výrobců nebo vývozců, kteří se ani v hrubých rysech nepodobají předmětnému podniku.

103. a) Rada popírá *první argument* Nakajimy s tím, že v rozporu s tvrzením žalobkyně nese písemný návrh Komise datum 23. října 1988. I za předpokladu, že k tomuto datu Rada nedisponovala všemi jazykovými verzemi, měla všechny tyto verze k dispozici ještě před

přijetím rozhodnutí dne 23. listopadu 1988. Nařízení bylo schváleno v části A pořadu jednání v souladu s postupem stanoveným v čl. 2 odst. 6 jednacího řádu a žádná z delegací nevznesla námitky. Konečné nařízení bylo tedy přijato zcela řádným způsobem.

104. b) V odpověď na *druhý argument* žalobkyně Rada nejprve v obecné rovině zdůrazňuje, že Nakajimě nebyly odepřeny nebo zatajeny žádné informace. Žádost Nakajimy o poskytnutí údajů o nákladech a ziscích jejích konkurentů však byla nepřijatelná a nepřiměřená, neboť se jedná o důvěrné informace, které jako takové nemohou být zpřístupněny. Proto také bod 20 výše uvedeného rozsudku TEC, vydaného ve spojitosti se starým základním nařízením, jednoznačně potvrdil, že skutečnost, že se dotýčný výrobce nemohl seznámit se ziskovými rozpětími svých konkurentů, nepředstavuje argument, který by mohl být účinně uplatněn proti orgánům Společenství.

105. Kromě toho není jasné, v jakém směru nové základní nařízení opomnělo převzít pojem „přiměřené ziskové rozpětí“ ve smyslu starého základního nařízení. Nové základní nařízení naopak jasně stanovilo metodu početního zjištění běžné hodnoty, a tím posílilo právní jistotu podniků.

106. c) Pokud jde o *třetí argument*, vycházející z nedostatku odůvodnění, Rada především upozorňuje, že již z pouhého přečtení bodu 60 odůvodnění konečného nařízení je jasné patrné, že neutrpěl-li trh Společenství žádnou újmu ze strany tiskáren dovezených z jiných zemí než z Japonska, je tomu tak proto, že tyto dovozy byly uskutečněny po konci období, jehož se šetření týká, a omezily se na jediný členský stát. Kromě toho ze studie Ernst & Whinney je zřejmé, že dovozy z třetích zemí nemohly mít vzhledem k svému malému objemu žádný rozhodující vliv na újmu Společenství.

107. Pokud jde o údajný nedostatek odůvodnění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení, Rada odkazuje na argumenty, které v tomto ohledu předložila, aby vyvrátila tutéž argumentaci v rámci prvního žalobního důvodu Nakajimy uplatněnou na podporu námitky nepoužitelnosti nového základního nařízení.

108. K údajnému nedostatku odůvodnění bodů 21 a 22 odůvodnění konečného nařízení Rada poznamenává, že toto nařízení bylo přijato podle nového základního nařízení, a důvody Rady jsou proto jasně vyjádřeny sdělením, že se jedná o obvyklý postup Komise. Kromě toho nová pravidla pouze objasnila předchozí praxi orgánů, a tím posílila právní jistotu podniků.

2. Druhý žalobní důvod: porušení Smlouvy nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejího provádění

109. *Nakajima* zakládá tento žalobní důvod na třech argumentech, vycházejících z porušení antidumpingového kodexu GATT, z porušení základního nařízení a z porušení obecných právních zásad.

110. a) Ve svém *prvním argumentu* *Nakajima* uvádí, že použitím nového základního nařízení se orgán Společenství dopustil porušení antidumpingového kodexu GATT, neboť srovnání mezi početně zjištěnou běžnou hodnotou a vývozní cenou neprovedl na stejné obchodní úrovni, nejlépe ve fázi výstupu z výrobního závodu. V projednávaném případě totiž byla vývozní cena stanovena ve fázi výstupu z výrobního závodu, zatímco běžná hodnota byla vypočtena na bázi ceny distributora nebo prodejce jakožto početně zjištěná hodnota beroucí v potaz náklady PSR a zisky třetích podniků, které prodávají v pozdější fázi než ve fázi

výstupu z výrobního závodu. Nakajima dále uvádí, že výsledkem toho, že provedené úpravy se omezily pouze na prodejní náklady představované provizemi a mzdami pracovníků odbytu, při současném ponechání všech ostatních obecných a prodejních nákladů a části zisků inherentní prodejem uskutečňovaným ve fázi pozdější, než je fáze výstupu z výrobního závodu, je, že vývozní cena, která je ve skutečnosti cenou ve fázi výstupu z výrobního závodu, je porovnávána s běžnou hodnotou, která je přizpůsobena příliš neúplně, než aby mohla být pokládána za odpovídající stejné obchodní úrovni.

111. b) Co se týče *druhého argumentu*, vycházejícího z porušení základního nařízení, Nakajima především upozorňuje, že základním nařízením, které se na ni v projednávaném případě vztahuje, je výše uvedené nařízení č. 2176/84, jehož provedení je ovšem stíženo zjevnými chybami, které již samy o sobě mohou vysvětlovat skutečnost, že s Nakajimou nebylo zacházeno stejně jako ve věci TEC.

112. Pro případ, že by se Soudní dvůr přesto domníval, že se na Nakajimu vztahuje výše uvedené nařízení č. 2423/88, tato uplatňuje, že ani toto nařízení orgán Společenství neaplikoval správně.

113. Výtky společnosti Nakajima lze rozdělit do dvou skupin. Porušení základního nařízení spočívá podle Nakajimy jednak v pochybeních orgánu Společenství co do věcné správnosti skutkových zjištění (i), jednak ve zjevně nesprávném posouzení ze strany téhož orgánu (ii).

114. i) Pokud jde o první skupinu námitek, Nakajima tvrdí, že ať už se použije kterékoli základní nařízení, orgán Společenství se dopustil zjevného pochybení co do věcné správnosti skutkových zjištění, když porovnával běžnou hodnotu s vývozní cenou. Nakajima v tomto ohledu kritizuje, že Rada při výpočtu běžné hodnoty rozlišuje mezi výrobky OEM a ostatními výrobky. Uvádí, že jelikož všechny své výrobky prodává „ze závodu“, skutečnost, že se k nim připisují distribuční náklady, představuje věcnou nesprávnost, která může zkreslit srovnání, a tedy i pokřivit stanovení dumpingového rozpětí. Pokud jde konkrétněji o prodej výrobků OEM, započtení marketingových nákladů vertikálně integrovaných podniků vede k nadhodnocení nákladů PSR Nakajimy. Náklady PSR žalobkyně, které by orgán Společenství býval zjistil šetřením na místě, jsou nižší než 5 %, zatímco Rada pro ně použila částku přesahující 15 %.

115. Nakajima dále vytýká Radě, že dospěla k věcně nesprávnému zjištění, pokud jde o určení újmy. Nakajima v tomto ohledu uvádí, že podle bodu 45 odůvodnění konečného nařízení dovozy OEM japonských tiskáren do Společenství, uskutečněné třemi členy Europrintu, představovaly během období šetření (duben 1986 až březen 1987) 10,68 %, 28,9 % a 47,4 % jejich celkové výroby, zatímco podle studie Ernst & Whinney byly tyto údaje za rok 1986 8,72 %, 75,68 % a 259,27 %. Podle Nakajimy lze tento rozdíl vysvětlit pouze značným nárůstem výroby v roce 1987 oproti roku 1986 přinejmenším u dvou výrobců Společenství zahrnutých do řízení. Ve světle tohoto nárůstu výroby Společenství se argumenty Rady, které poukazují na podstatnou ztrátu podílu výrobců Společenství na trhu, jeví jako mylné a tento zjevný omyl má závažné důsledky z hlediska újmy, kterou dovozy OEM způsobují výrobě ve Společenství.

116. Nakajima se konečně domnívá, že Rada se dopustila omylu, když prohlásila, že všechny dovozy výrobků OEM ze strany výrobců Společenství spadají do spodního segmentu trhu (výrobky základního sortimentu), zatímco studie Ernst & Whinney výslovně zmiňovala, že společnosti Philips a Mannesmann-Tally dovážely výrobky středního segmentu. Tyto

společnosti byly tedy spíše dovozci než výrobci, a neměly být tudíž zahrnuty do výroby Společenství.

117. ii) Pokud jde o druhou skupinu výtek, založenou na zjevně nesprávném posouzení ze strany orgánu Společenství, Nakajima vytýká Radě především to, že zacházela s vysoce kvalitními tiskárnami a tiskárnami základního sortimentu jako s obdobnými výrobky, ačkoli pouze prvně jmenované se dají připojit k počítači, a jsou tedy zaměřeny na jinou klientelu. Navíc hospodářská soutěž je v tiskárnách základního sortimentu velmi silná, zatímco ve vysoce kvalitních tiskárnách je slabá. Údajné obtíže, které měl orgán Společenství s vytyčením dělicí čáry mezi horním a spodním segmentem trhu, jej nikterak neopravňovaly k tomu, aby považoval výrobky s rozdílným určením za navzájem podobné.

118. Nakajima poté vznáší několik kritických připomínek na adresu posouzení výroby Společenství, jak je provedly orgány. Přitom vychází z porovnání procentních podílů uvedených v bodu 45 odůvodnění konečného nařízení, respektive ve studii Ernst & Whinney, a dochází k závěru, že v letech 1983 až 1986 členové Europrintu neutrpěli žádné ztráty odbytišť, nýbrž že naopak jejich výroba lehce vzrostla.

119. Nakajima dále uvádí, že orgány se dopustily pochybení, když se všemi členy Europrintu zacházely jako s výrobci Společenství a když odhadly, že jejich podíl na výrobě Společenství činí 65 % (bod 41 odůvodnění konečného nařízení). Toto číslo totiž neodpovídá údajům obsaženým ve studii Ernst & Whinney a zahrnuje i výrobu firem Mannesmann-Tally a Philips, které však neměly být považovány za výrobce Společenství vzhledem ke značnému objemu jejich dovozu.

120. Navíc mělo být zohledněno, že Triumph-Adler a Logabax od roku 1984 tiskárny nevyrábějí, zatímco ještě v roce 1983 tyto společnosti představovaly více než 25 % veškeré výroby Společenství.

121. Rada se kromě toho dopustila omylu, když uvedla, že spodní segment trhu se rozvíjí nejrychleji, zatímco podle Nakajimy roste pomaleji než horní segment a než trh jako celek.

122. Zatřetí, Nakajima v několika bodech kritizuje závěry Rady a Komise ohledně újmy, která vznikla výrobcům Společenství.

123. Nakajima především tvrdí, že pro účely zjištění újmy vzala Rada nesprávně v úvahu rok 1983 (bod 47 odůvodnění konečného nařízení), neboť na tento rok se šetření nevztahovalo a Nakajima v tomto období nepůsobila na trhu Společenství. Krom toho ty podniky, které ukončily činnost před obdobím šetření, měly být pro účely zjišťování újmy vyjmuty. Čtyři stěžovatelé z Europrintu ve skutečnosti během let 1984 až 1986 neutrpěli žádné ztráty odbytišť pro veškerý svůj sortiment obdobných výrobků.

124. Nakajima dále zpochybňuje snížení cen tiskáren SIDM o 25 až 35 % na celém trhu Společenství, uvedené v bodě 49 odůvodnění konečného nařízení. Podle Nakajimy bylo toto snížení mnohem menší, než tvrdí Rada, a bylo způsobeno hlavně snížením výrobních nákladů, a nikoli, jak se domnívá Rada, zvýšením podílu japonských vývozců na trhu. Nakajima zdůrazňuje, že její vlastní ceny se v letech 1984 až 1986 zvyšovaly.

125. Nakajima dále uvádí, že bod 51 odůvodnění konečného nařízení, který se týká podbízení japonských cen, je chybný, neboť z něj plyne, že orgány Společenství srovnávaly cenu ve fázi

výstupu z výrobního závodu s cenou na úrovni distributora a že Rada neprovedla nezbytné úpravy, aby zamezila diskriminaci Nakajimy.

126. Taktéž bod 53 odůvodnění trpí zjevně nesprávným posouzením. Nakajima na základě extrapolace číselných údajů poskytnutých Komisí usuzuje, že její vývozní cena při výstupu z výrobního závodu je dvakrát nižší než čistá cena výrobců Společenství. To lze podle ní vysvětlit jen omylem ve stupni srovnatelnosti výrobků nebo obchodních úrovní.

127. Nakajima dále poukazuje na nesprávné posouzení týkající se dalších významných hospodářských faktorů, uvedených v bodech 54 a 55 odůvodnění konečného nařízení. Výrobci Europrintu totiž v letech 1984 až 1986 zvýšili svou výrobní kapacitu o 92,7 %, a dokonce o 103,2 %, vyjme-li se společnost Philips, zatímco trh Společenství vzrostl za stejné období pouze o 88 %. Za těchto okolností tito výrobci neutrpěli žádnou újmu, neboť disponovali dostatečnými zdroji pro investice, a dokonce investovali nadměrně.

128. Žalobkyně se dále domnívá, že údaje uvedené v bodech 63 až 66 odůvodnění konečného nařízení neodpovídaly skutečnosti. Výrobci Společenství neutrpěli podle Nakajimy žádnou újmu a ztráta jejich ziskovosti je pouze výsledkem vlastních manažerských omylů.

129. Začtvrté, Nakajima zpochybňuje tvrzení Europrintu, že újma byla způsobena japonskými dovozy, a tvrdí, že újma je důsledkem dovozů z jiných třetích zemí. S odkazem na bod 60 odůvodnění konečného nařízení si Nakajima stěžuje zejména na to, že Rada nezkoumala újmu způsobenou dovozy tiskáren z třetích zemí a že nadhodnotila újmu způsobenou japonskými výrobci.

130. Nakajima závěrem vytýká Radě, že při stanovení výše cel nezbytných k odstranění újmy přičetla v bodě 68 odůvodnění konečného nařízení pád cen tiskáren na trhu Společenství dumpingovým praktikám, a proto podrobně nezkoumala skutečné důvody tohoto pádu cen.

131. Nakajima dále kritizuje metodu výpočtu práhu újmy vyloženou v bodě 72 odůvodnění konečného nařízení. Práh byl stanoven na základě srovnání mezi váženou průměrnou prodejní cenou při prodeji prvni mu kupujícímu a průměrnou hodnotou CIF těchto prodejů. Nakajima se domnívá, že kdyby tato metoda byla použita správně, její práh újmy by se býval rovnal nule.

132. c) Ve svém *třetím argumentu* Nakajima prohlašuje, že Rada přijetím konečného nařízení, podle nového základního nařízení, porušila několik obecných právních zásad.

133. Nakajima úvodem konstatuje, že podle judikatury má právo předložit Soudnímu dvoru poznatky, které mu umožní ověřit, zda se orgány Společenství nedopustily zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, či zda neopomněly přihlídnout k podstatným okolnostem (rozsudek ze dne 4. října 1983, Fediol, 191/82, Recueil, s. 2913).

134. Nakajima dále v obecné rovině uvádí, že ve věci TEC Komise, Rada i Soudní dvůr uznaly specifičnost Nakajimy. Protože struktura žalobkyně zůstává beze změny, orgány Společenství byly povinny přihlídnout ke specifičnosti Nakajimy i v současném řízení, jinak by překročily meze své posuzovací pravomoci.

135. Konkrétněji, orgán Společenství především porušil zásadu právní jistoty, když počínaje dnem 15. března 1988 používal vůči Nakajimě novou metodu početního zjištění hodnoty,

kteřá není zmíněna v základním nařízení a která je v naprostém rozporu s dřívějším výkladem ze strany orgánů. Tím byla vážně porušena nabytá práva Nakajimy a zásady zákazu zpětné účinnosti a ochrany legitimního očekávání. Argumenty žalobkyně k tomuto bodu jsou totožné s těmi, které byly předloženy na podporu stejných tvrzení v rámci námítky nepoužitelnosti nového základního nařízení.

136. Dále, konečné nařízení je neplatné z důvodu porušení zásady rovného zacházení. Nakajima v tomto ohledu poukazuje na to, že je diskriminována jednak použitím metody početního zjištění hodnoty, jednak způsobem stanovení prahu újmy.

137. Pokud jde o první bod, žalobkyně vznáší stejné kritické připomínky jako v rámci téhož argumentu předloženého na podporu námítky nepoužitelnosti nového základního nařízení.

138. Co se týče druhého bodu, Nakajima tvrdí, že ji Rada diskriminovala tím, že vůči ní nepoužila metodu výpočtu prahu újmy, kterou sama definovala v bodě 72 odůvodnění napadeného nařízení. Kdyby byla tuto metodu použila, výsledek by byl roven nule.

139. Zatřetí, Nakajima se dovolává porušení zásady spravedlivého a nestranného používání práva Společenství. V tomto ohledu zdůrazňuje, že použití nové metody početního zjištění běžné hodnoty je nepřiměřené a ve svých důsledcích krajně nespravedlivé. Je totiž nemístné a nespravedlivé, aby orgány Společenství v projednávaném případě rozhodly, navíc bez uvedení zvláštních důvodů, že se společností Nakajima je třeba od nynějška zacházet jako s kterýmkoliv z ostatních podniků.

140. Nakajima se dále domnívá, že konečné nařízení není v souladu se zásadou proporcionality. Antidumpingové clo ve výši 12 % bylo na Nakajimu uvaleno bez jakéhokoli ohledu na skutečnost, že její struktura se zásadně liší od struktury japonských vývozců, kteří posloužili jako referenční podniky, a provedené úpravy nebyly dostatečné k tomu, aby mohly vyrovnat diskriminační charakter a nepřiměřenost použité metody. Použití jejich vlastních nákladů PSR a přiměřeného ziskového rozpětí mělo vést ke zjištění zanedbatelného dumpingového rozpětí a k vyjmutí Nakajimy z řízení, ne-li k závěru, že se vůbec o dumping nejedná.

141. Konečně, byla porušena také zásada estoppel. V tomto ohledu Nakajima uvádí, že když Komise ve věci TEC přijala výše uvedené rozhodnutí 86/34, jímž bylo ve vztahu k Nakajimě řízení zastaveno, uvedla žalobkyni v omyl, neboť ji ponechala v domnění, že antidumpingová opatření Společenství se jí nebudou týkat. Z toho plyne, že orgány Společenství nemohou následně vznášet nároky vůči žalobkyni, pokud se tato spoléhala na to, čemu byla vedena uvěřit.

142. a) Rada má za to, že *první argument* pouze opakuje argumentaci Nakajimy na podporu námítky nepoužitelnosti nového základního nařízení, a odkazuje na své protiargumenty.

143. b) Pokud se jedná o *druhý argument*, Rada úvodem poznamenává, že nové základní nařízení bylo vůči Nakajimě v tomto řízení jednoznačně použitelné.

144. i) Pokud se jedná o výtky údajných pochybení co do věcné správnosti skutkových zjištění, Rada uplatňuje, ohledně prvního bodu, jímž Nakajima poukazuje na srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou, že žalobkyně směšuje dvě rozdílné operace podléhající odlišným pravidlům. Na jedné straně je to stanovení početně zjištěné hodnoty, která, má-li být

realistická, by měla být určena v závislosti na chování jiných výrobců působících na trhu a u níž je nutno rozlišovat mezi prodeji OEM a ostatními prodeji, jelikož uvádění na trh pod vlastní značkou podniku je spojeno s dodatečnými náklady. Na straně druhé je to srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou, které by v souladu se starým i novým základním nařízením mělo být provedeno na srovnatelné bázi, pokud možno ve fázi výstupu z výrobního závodu. Rada dodává, že pro účely tohoto srovnání se přísně držela požadavků stanovených judikaturou, a zejména bodem 30 výše uvedeného rozsudku TEC. Pokud se jedná o přihlídnutí, u prodejů OEM, k nákladům PSR podniků s protáhlou strukturou, Rada uvádí, že je nezbytné brát v úvahu náklady, které jsou nutně spojeny s působením na japonském území, a že se proto nedopustila žádného omylu, když se v rámci diskreční pravomoci, kterou Soudní dvůr přiznává orgánům Společenství (výše uvedený rozsudek TEC, bod 33), odvolala na tři japonské výrobce v případě prodejů OEM (Brother, TEC a OKI) a na čtyři výrobce v případě jiných prodejů než OEM (Epson, NEC, Seikosha a Brother).

145. Pokud se jedná o druhý bod, týkající se zjištění újmy, Rada odpovídá, že číselné údaje obsažené ve studii Ernst & Whinney jsou pouhými odhady vycházejícími z japonských statistik a průzkumů trhu, zatímco procentní hodnoty udávané Radou vycházejí z účetnictví dotyčných výrobců. Kromě toho Nakajima používá číselné údaje za rok 1986, zatímco konečné nařízení se odvolává na dovozy uskutečněné během období šetření (duben 1986 až březen 1987). Rada dodává, že procentní hodnoty reprodukovány v konečném nařízení byly získány porovnáním objemu dovozu každého z dotyčných evropských výrobců s údaji o jeho celkové výrobě, která zahrnuje jak jeho vlastní výrobu, tak výrobky vyráběné v Japonsku na jeho objednávku a nesoucí jeho obchodní značku. Bod 46 odůvodnění konečného nařízení navíc vysvětluje, proč by nebylo vhodné vyjmout z řízení ty evropské výrobce, kteří dováželi japonský materiál. Je ostatně třeba mít na paměti, že členové Europrintu k těmto dovozům přikročili z důvodů sebeobrany, aby získali zpět podíl na trhu, který ztratili, když byli následkem dumpingových praktik japonských vývozců nuceni vzdát se vlastní výroby v tomto odvětví, a aby tak byli s to nabízet plnou škálu tiskáren jako většina jejich japonských konkurentů.

146. Pokud se jedná o třetí kritickou připomínku, týkající se zjištění segmentu trhu, do něhož náležely dovážené výrobky, Rada obecně tvrdí, že rozdělení trhu na segmenty je vzhledem k absenci jakékoli přesné definice nahodilé, a nemůže tedy zpochybnit opodstatněnost stanoviska Rady ohledně definice obdobných výrobků. Rada dodává, že ze studie Ernst & Whinney vyplývá, že společnosti Philips a Mannesmann-Tally během posuzovaného období ukončily veškerou výrobu ve spodním a středním segmentu trhu. Vzhledem k důvodům uvedeným v bodě 46 odůvodnění konečného ustanovení tedy dovozy výrobků středního sortimentu uskutečněné těmito podniky nemohly mít žádný vliv na vymezení výrobního odvětví Společenství.

147. ii) Pokud jde o výtky opírající se o údajně zjevně nesprávné posouzení, Rada především uvádí, co se týče definice obdobných výrobků, že všechny tiskárny plní stejnou funkci, a proto není žádný důvod rozlišovat mezi vysoce kvalitními výrobky a výrobky základního sortimentu. Orgány Společenství vymezily své stanovisko v tomto ohledu v bodech 11 až 17 odůvodnění prozatímního nařízení a v bodech 6 až 9 odůvodnění konečného nařízení. Je třeba vzít v úvahu neschůdnost rozdělení tiskáren do stejnorodých kategorií; mimoto technický vývoj v tomto odvětví vede ke zvyšování stupně zaměnitelnosti mezi jednotlivými modely.

148. Pokud jde o výrobu ve Společenství, Rada konstatuje, že Nakajima směřuje pojmy výroby a podílu na trhu: na rychle rostoucím trhu totiž výrobci mohou zvyšovat výrobu

a přitom současně ztrácet svou pozici na trhu vůči konkurentům. To je právě případ trhu Společenství s tiskárnami a studie Ernst & Whinney rovněž poukazuje na snížení podílu Europrintu na trhu z 20,8 % v roce 1983 na 14,8 % v roce 1986. Rada dále uvádí, že ze studie Ernst & Whinney také vyplývá, že Europrint představuje většinu výroby ve Společenství (65 % v roce 1984 a 80 % v roce 1986). Rada kromě toho poznamenává, že dovozy OEM ze strany výrobců Europrintu představovaly sebeobranná opatření, neboť pro tyto výrobce Společenství bylo podstatné, aby byli zastoupeni ve všech segmentech evropského trhu, a že z bodů 45 a 46 odůvodnění konečného nařízení je zřetelně patrné, proč nebylo vhodné vyjmout společnosti Mannesmann-Tally a Philips z okruhu výrobců Společenství. Úvahy Nakajimy ohledně vyjmutí těchto společností z kategorie výrobců představujících výrobu Společenství navíc spočívají na směřování údajů o výrobě a údajů o prodeji dotyčných podniků. Rada dále uvádí, že existence újmy byla posuzována pouze z pohledu těch členů Europrintu, kteří zastupovali výrobní odvětví Společenství v tomto řízení, takže je těžké si představit, jak mohlo být posouzení újmy ovlivněno ukončením činnosti firem Triumph-Adler a Logabax v roce 1984. Pokud se konečně jedná o údajné nesprávné posouzení ohledně nárůstu spodního segmentu trhu, Rada poznamenává, že ze studie Ernst & Whinney vyplývá, že v letech 1983 až 1986 vzrostl objem spodního segmentu o 216 %, zatímco u středního segmentu to bylo 139 % a u trhu Společenství jako celku 161 %.

149. Ke třetí kritické připomínce Nakajimy, týkající se zjištění újmy způsobené výrobcům Společenství, Rada především uvádí, že Nakajima zaměřuje období šetření dumpingu a období šetření újmy. Jedná se totiž o posouzení chování jednotlivých podniků. Pokud však jde o existenci újmy, je třeba zkoumat „skutečné a potenciální tendence příslušných hospodářských faktorů“ (*neoficiální překlad*) [čl. 4 odst. 2 písm. c) základního nařízení], což znamená, že tyto tendence musí být zkoumány v obecné rovině za dostatečně dlouhé období. Zahnutí roku 1983 do tohoto období je v projednávané věci odůvodněno skutečností, že výlučná práva na výrobu přístrojů kompatibilních s počítači IBM vypršela v roce 1984 (viz bod 104 odůvodnění prozatímního nařízení). Krom toho existenci újmy je podle judikatury nutno posuzovat z globálního hlediska (rozsudek ze dne 5. října 1988, Technointorg, bod 41, 294/86 a 77/87, Recueil, s. 6077), a ukončení činnosti, ke kterému došlo v průběhu let, ohledně nichž byly žádány informace (1983 až 1987), tak mohlo být vzato v úvahu pro účely zjištění ztráty podílu na trhu, kterou utrpěli výrobci Společenství vinou dumpingu. Konečně i v případě, že by se vycházelo z údajů Ernst & Whinney, je nepopíratelné, že výrobní odvětví Společenství ztratilo podíl na trhu ve spodním a horním tržním segmentu.

150. Pokud jde o kritiku Nakajimy ohledně snížení cen na trhu Společenství, Rada dále uvádí, že číselné údaje předložené v konečném nařízení se v souladu s praxí orgánů Společenství, potvrzenou Soudním dvorem (výše uvedený rozsudek ze dne 5. října 1988, Technointorg), týkají trhu Společenství jako celku a nejsou ovlivněny skutečností, že Nakajima zvýšila v průběhu dotyčného období své ceny. Navíc toto zvýšení cen žalobkyně, i kdyby bylo prokázáno, by nepostačovalo k odstranění cenového podbízení Nakajimy, které ještě při posuzování Komisí dosahovalo 41 %. Konečně skutečnost, že Nakajima dospěla k menšímu snížení cen, než jaké vypočítala Rada, lze vysvětlit tím, že její výpočty se vztahovaly ke kratšímu období.

151. Co se týče srovnání cen (body 51 a 53 odůvodnění konečného nařízení), Rada vysvětluje, že cena Nakajimy FOB Japonsko byla zvýšena o 12 %, aby zohledňovala cla a náklady na dopravu a pojištění. Komise následně zvýšila vypočtenou částku o 25 %, aby získala evropskou distributorskou cenu OEM. Právě tato cena byla porovnávána s cenami výrobců Společenství. Pokud se jedná o údajnou diskriminaci vůči Nakajimě, Rada odkazuje

na své předchozí výklady týkající se zásady rovného zacházení a antidumpingového kodexu GATT.

152. K bodům 54 a 55 odůvodnění napadeného nařízení Rada poznamenává, že podle Ernst & Whinney vzrostl trh Společenství mezi lety 1983 a 1986 o 161 %. Naproti tomu Nakajima ve své argumentaci nevzala v potaz význam ztráty podílu na trhu, již utrpělo výrobní odvětví Společenství. Rada by krom toho mohla pouze potvrdit informace obsažené v obou výše uvedených bodech odůvodnění, ale připomíná, že nemůže poskytnout doplňkové informace, neboť jde o důvěrné údaje.

153. Posléze co se týče bodů 63 až 66 odůvodnění konečného nařízení, Rada potvrzuje, že vskutku došlo ke ztrátě podílu výrobního odvětví Společenství na trhu, a správnost tohoto závěru podle ní dokládají přesně spočtené a ověřené číselné údaje. Nakajima rovněž nedodala žádné důkazy na podporu svého tvrzení o údajných manažerských pochybeních, jichž se měli dopustit výrobci Společenství.

154. Pokud jde o kritiku bodu 60 odůvodnění konečného nařízení, Rada uvádí, že toto ustanovení prokazuje, že orgány Společenství ve skutečnosti vzaly v úvahu účinky dovozů z jiných třetích zemí než z Japonska. Nakajima se nadto pokouší zastřít rozdíl mezi výrobky pocházejícími z jiných třetích zemí než z Japonska a výrobky japonského původu převáženými přes území jiných třetích zemí. Protože však kritériem je původ výrobku, je zřejmé, že v tomto řízení bylo přihlédnuto ke všem dovozům japonského původu, bez ohledu na zemi, z níž se uskutečnily. Kromě toho, v rozporu s požadavky judikatury (rozsudek ze dne 5. října 1988, Canon, bod 55, 277/85 a 300/85, Recueil, s. 5731) nedodala Nakajima žádný důkaz o případném dumpingu v dotyčném období, který by byl přičitatelný dovozům z jiných třetích zemí než z Japonska, a jak Soudní dvůr již uznal (výše uvedený rozsudek Canon, bod 62), dovozci lze přičíst odpovědnost za újmu způsobenou dumpingem, i když ztráty dumpingem způsobené představují pouze část rozsáhlejší újmy, kterou lze připisovat jiným faktorům.

155. K poslední řadě Nakajimou vytýkaných skutečností Rada zdůrazňuje, ve vztahu k bodu 68 odůvodnění napadeného nařízení, že objasnila spojitost mezi pronikáním japonských výrobků a pádem cen, zejména ve spodním a horním segmentu trhu.

156. Rada dále zdůrazňuje, že Nakajima špatně porozuměla bodu 72 odůvodnění konečného nařízení. Aby bylo možné zjistit, jaké antidumpingové clo má být uloženo, bylo by bývalo nezbytné vyjádřit práh újmy jako procento z hodnoty CIF. Za tímto účelem by muselo být provedeno přepočítání podle metody vyložené v bodě 72 odůvodnění. Toto přepočítání, které by bylo použito nediskriminačním způsobem, by bylo ukázalo, že k odstranění újmy způsobené Nakajimou bylo nezbytné zvýšit ceny na hranicích Společenství.

157. Ohledně *třetího argumentu* Nakajimy má Rada několik obecných poznámek. Především zdůrazňuje, že je nesprávné tvrdit, že orgány Společenství a Soudní dvůr ve věci TEC uznaly, že Nakajima nebyla zapletena do dumpingu, když z výše uvedeného rozhodnutí 86/34 jasně vyplývalo, že praktiky Nakajimy představují dumping a že rozhodnutí nevalit na ni antidumpingové clo vychází z charakteristických rysů trhu a ze zjištění velmi nízkého dumpingového rozpětí. Krom toho v uvedené věci se Soudní dvůr nijak nevyjadřoval k otázce, zda Nakajima je či není ve zvláštním postavení vůči ostatním výrobcům. Odvolávka společnosti Nakajima na věc TEC každopádně není směrodatná, neboť antidumpingová řízení představují vždy individuální případy, a to, o čem bylo rozhodnuto v jednom konkrétním

případě, nemůže zakládat nabytá práva do budoucna. Kromě toho Nakajimě muselo být známo, že orgány Společenství disponují určitým prostorem pro uvážení při výběru prostředků nezbytných k provádění svých politik. Za těchto okolností se Nakajima nemůže dovolávat zásad právní jistoty (nabytá práva, zákaz zpětné účinnosti a ochrana legitimního očekávání), rovného zacházení, spravedlivého a nestranného používání práva Společenství a proporcionality, a konečně ani zásady estoppel.

158. Aby vyvrátila argumenty Nakajimy v těchto bodech, Rada odkazuje na své odpovědi, jimiž odmítla tatáž tvrzení žalobkyně předložená na podporu námitky, že nové základní nařízení je vůči ní nepoužitelné.

159. Ohledně údajného porušení zásady spravedlivého a nestranného používání práva Společenství Rada zvláště zdůrazňuje, že metoda použitá v projednávaném případě nebyla ani nepřiměřená, ani nespravedlivá, jak tvrdí Nakajima.

160. Pokud jde o údajné porušení zásady proporcionality, Rada přiznává, že této výtce nerozumí, jelikož na Nakajimu bylo uvaleno antidumpingové clo ve výši 12 %, zatímco na jiné vývozce byla uvalena cla ve výši až 36,9 %. Rada již v každém případě prokázala, že provedené úpravy byly správně vypočteny a že použití systému vážených nákladů a zisků není nijak v rozporu s právem Společenství.

161. Pokud jde nakonec o údajné porušení zásady estoppel, Rada opět cituje judikaturu, podle níž hospodářské subjekty nemohou vkládat své legitimní očekávání do toho, že původně zvolené prostředky budou i nadále používány, neboť orgány mohou tyto prostředky měnit v rámci svých pravomocí (výše uvedený rozsudek Koyo Seiko, bod 20).

162. Komise se vyjádřila pouze ke dvěma konkrétním okolnostem, jichž se Nakajima dovolává v rámci *druhého argumentu* na podporu svého druhého žalobního důvodu.

163. Pokud se jedná o vyvrácení námitky Nakajimy, že srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou bylo provedeno na dvou různých obchodních úrovních, odkazuje se na argumentaci Komise předloženou v souvislosti s prvním argumentem uplatněným na podporu druhého žalobního důvodu, který se týká námitky nepoužitelnosti nového základního nařízení.

164. Zadruhé, Komise zdůrazňuje, že metoda vyložená v bodě 72 odůvodnění konečného nařízení je naprosto správná a že opravdu byla v případě Nakajimy použita. Vysvětluje, že operace popsaná v bodě 72 odůvodnění má vést k určení takové sazby antidumpingového cla, která je nutná pro odstranění újmy. Práh újmy vyjadřuje zvýšení, které je třeba uvalit na ceny japonských výrobků ve Společenství, aby byly vyrovnány účinky jejich podbízení ve srovnání s cenami výrobků Společenství. Tento práh újmy, vypočtený v průběhu šetření, ovšem nemůže být v této podobě použit k vyjádření sazby cla, neboť byl vypočítán nikoli na základě ceny s dodáním na hranici Společenství (ceny CIF), nýbrž na základě ceny účtované prvnímú nezávislému kupujícímu ve Společenství, která je nutně vyšší než cena CIF, neboť zahrnuje cla a celní poplatky. Naproti tomu antidumpingová cla se vyměřují z čistých cen s dodáním na hranici Společenství před proclením, to znamená z celní hodnoty (CIF) dovozů. Z toho vyplývá, že pro účely stanovení sazby antidumpingového cla by práh újmy měl být aritmeticky převeden na procentní podíl z ceny CIF každého vývozce.

165. Komise dodává, že Nakajima byla o jednotlivých prvcích tohoto výpočtu informována v září a říjnu 1988.

166. Europrint předložil vyjádření k řadě bodů projednávaných v rámci *druhého argumentu* na podporu druhého žalobního důvodu Nakajimy.

167. Europrint v obecné rovině zdůrazňuje široký prostor pro uvážení, jímž disponují Komise i Rada pro posouzení komplexních hospodářských skutečností (rozsudek ze dne 12. července 1979, Itálie v. Rada, 166/78, Recueil, s. 2575).

168. Podle jeho názoru Nakajima neprokázala, že orgány Společenství vykonaly svou pravomoc nesprávně.

169. Europrint dále zdůrazňuje, že navzdory tvrzením Nakajimy mají všechny tiskárny SIDM stejné technické parametry, a jsou tedy obdobnými výrobky. Vzhledem k nedostatku objektivních kritérií je nemožné činit rozdíl mezi tiskárnami základního sortimentu a vysoce kvalitními tiskárnami. Pro účely takového rozlišování by totiž bylo třeba vycházet z charakteristických znaků výrobku samotného, a nikoli, jak to činí žalobkyně, z charakteristik dotyčného trhu. Za těchto okolností a v rozporu s tvrzením Nakajimy nelze účinky újmy vypočítat na základě určitých segmentů trhu tiskárnami.

170. Podle Europrintu představují jeho členové přibližně 65 % výroby tiskáren SIDM ve Společenství, takže stížnost byla naprosto přípustná.

171. Navíc Mannesmann-Tally a Philips by měly být zahrnuty mezi výrobce Společenství, i když dovážely tiskárny pocházející z Japonska. Tyto dovozy, které byly pouhou sebeobranou výrobců Společenství, vycházely z potřeby podniků Společenství být přítomny na trhu, ačkoliv tyto podniky musely vinou cenového podbízení japonských vývozců ukončit výrobu určitých typů tiskáren, zejména tiskáren základního sortimentu, na něž Japonci zpočátku zaměřili svou dumpingovou strategii.

172. V každém případě rozpor mezi údaji Nakajimy a údaji orgánů Společenství ohledně objemu dovozu tiskáren v porovnání s výrobou vznikl proto, že se jednalo o důvěrné informace, se kterými se žalobkyně nemohla seznámit.

173. Pokud jde o kritické připomínky Nakajimy ohledně újmy vzniklé výrobcům Společenství, Europrint uvádí, že jednak číselné údaje, které Komise a Rada použily ke zjištění újmy, vycházejí z důvěrných informací získaných od stěžovatelů, jednak že Nakajima neprokázala, že výrobní odvětví Společenství žádnou újmu neutrpělo.

174. Europrint zvláště uplatňuje, že posouzení podílů japonských vývozců a výrobců Společenství na trhu bylo správně provedeno ohledně všech dovozů a za celou distribuční síť pro všechny tiskárny na trhu Společenství. Není totiž relevantní, v jakém segmentu trhu utrpěli výrobci Společenství ztráty tržních podílů. Rozhodující je pouze nárůst tržních podílů japonských výrobců, včetně Nakajimy, v porovnání s tržními podíly výrobního odvětví, které utrpělo újmu v průběhu referenčního období. Během tohoto období podíly japonských vývozců na trhu vzrostly ze 49 % na 73 %, zatímco podíl výrobců Společenství na trhu s tiskárnami SIDM poklesl z 33 % na 18 %.

175. Pokud jde o snížení cen tiskáren, žalobkyně nijak nevysvětlila svou tezi, že tento pokles je pouze důsledkem značného snížení výrobních nákladů. Podle názoru Europrintu je nutné zdůraznit, že výrobní náklady v Japonsku nebyly o nic nižší než výrobní náklady ve

Společenství a že ceny se nejvíce snížily v těch segmentech trhu, v nichž japonští vývozci dosahovali největšího pokroku.

176. Pokud jde o stanovení rozpětí cenového podbízení, Europrint uvádí, že Komise srovnávala ceny několika modelů tiskáren, které byly reprezentativní a srovnatelné na stejné obchodní úrovni. Porovnáním prodejních cen japonských modelů a cen tiskáren vyrobených ve Společenství se zjistilo, že rozpětí cenového podbízení činí až 43 %. Europrint dodává, že pro účely tohoto srovnání nejsou relevantní ceny ve fázi výstupu z výrobního závodu ani velkoobchodní distributorské marže, čímž se toto srovnání liší od zjišťování dumpingových rozpětí.

177. Europrint dále poznamenává, že rozhodnutí výrobců Společenství rozšířit své výrobní kapacity bylo z obchodního hlediska správné, neboť v té době nebylo možno očekávat, že více než patnáct japonských vývozců včetně Nakajimy simultánně zvýší své vývozy mezi lety 1983 a 1986 o 290 %. V žádném případě není možné hovořit o přeinvestování, jak tvrdí žalobkyně.

178. Konečně, je příznačné, že žalobkyně nezmiňuje nejdůležitější faktor újmy, totiž snížení váženého zisku z cca 9 % na 1 %.

179. Europrint dále zdůrazňuje, že újma vzniklá výrobnímu odvětví Společenství nemohla být způsobena dovozy z jiných třetích zemí než z Japonska, neboť objem těchto dovozů v období let 1984 až 1986 byl ve srovnání s objemem dovozů z Japonska malý. Krom toho neexistuje naprosto žádný důkaz, že docházelo k dumpingu. Dovozy z jiných třetích zemí než z Japonska vzrostly až v poreferečním období, kdy japonští výrobci tiskáren začali dovážet výrobky z jiných třetích zemí s cílem vyhnout se antidumpingovým pravidlům. V tomto řízení je však jedinou příčinou újmy vzniklé výrobnímu odvětví Společenství velký objem dovozů z Japonska, s dumpingovým rozpětím až 80 %, a z toho vyplývající cenové podbízení.

180. Závěrem Europrint odmítá argument Nakajimy, že cenové podbízení bylo prokázáno pouze za léta 1983 a 1986, a tedy pouze za období, které předcházelo referenčnímu období, a že nebylo prokázáno, že by v tomto období docházelo k dumpingovým praktikám. Tato argumentace opomíjí skutečnost, že újma vzniklá výrobnímu odvětví Společenství byla zjištěna za mnohem delší období, než bylo období výskytu dumpingu. V případě, že byla zjištěna dumpingová rozpětí, platila domněnka, že újma potvrzená v předreferenčním období byla rovněž způsobena dumpingovými praktikami. Nakajima neprokázala, že snížení cen a ztráty podílu na trhu v letech 1983 až 1986 byly výlučně způsobeny jinými faktory než vývozem japonských tiskáren za dumpingové ceny.

181. Pokud jde o bod 72 odůvodnění konečného nařízení, Europrint uvádí, že práh újmy musí být vypočten na základě ceny CIF, aby se dalo určit zvýšení ceny, které je nezbytné pro odstranění újmy. V této souvislosti není podstatné, jedná-li se o prodej nezávislému či závislému velkoobchodníkovi.

182. Závěrem Europrint poukazuje na to, že Nakajima opomíjí uznat, že rozhodnutí přijaté v projednávané věci, které mimořádně, na základě čl. 13 odst. 3 druhé věty nového základního nařízení, stanoví antidumpingová cla na úrovni nižší, než kolik činí dumpingová rozpětí, představuje vstřícný přístup k žalobkyni.

183. Europrint dochází k závěru, že Nakajimou vytýkané skutečnosti nemohou zpochybnit zjištění orgánů Společenství v tomto řízení, tím méně představovat důkaz o zneužití pravomoci.

3. Třetí žalobní důvod: zneužití pravomoci

184. *Nakajima* si stěžuje, že se vůči ní orgány Společenství dopustily skutečného zneužití pravomoci. Uvalením konečného antidumpingového cla ve výši 12 % na žalobkyni totiž napadené nařízení vůči ní nesleduje cíle, pro jejichž dosažení byla orgánům Společenství svěřena pravomoc. Tyto orgány podle *Nakajimy* po celou dobu tohoto řízení projevovaly vážný nedostatek obezřetnosti, rovnající se pohrdání účelem práva, což v souladu s judikaturou Soudního dvora představuje zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 8. července 1965, *Chambre syndicale de la sidérurgie française a další*, 3/64 a 4/64, Recueil, s. 567).

185. *Nakajima* konkrétně vytýká Komisi, že se nikdy nesnažila použít své posuzovací pravomoci k tomu, aby spravedlivě a v dobré víře přezkoumala potřebu zavedení antidumpingového cla vůči žalobkyni. Orgán Společenství navíc zneužil svou pravomoc tvrzením, že použitá nová metoda početního zjištění běžné hodnoty je v praxi Komise obvyklá, což se nezakládá na pravdě, jak žalobkyně prokázala. Kromě toho se orgán Společenství dopustil chyby či hrubé nedbalosti, když žalobkyni uměle zatahl do řízení, které v rozporu s veškerou logikou a předchozí praxí mohlo vyústit jedině v zavedení konečného antidumpingového cla vůči ní. Orgán Společenství se podle všeho snažil vyhnout stejné situaci, jaká nastala v řízení ve věci *TEC*. V rámci tohoto žalobního důvodu *Nakajima* dále vytýká Komisi, že v dopise ze dne 13. února 1989, to jest po přijetí konečného nařízení Rady, uvedla, že použitou metodu výpočtu již neopírá o čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení, nýbrž o čl. 2 odst. 4 tohoto nařízení, který se týká situace, jež se na žalobkyni nevztahuje. Jedná se o případ, kdy „cena, za niž se výrobek skutečně prodává za účelem spotřeby v zemi původu, je nižší než výrobní náklady“ (*neoficiální překlad*). Orgánu Společenství přitom bylo dobře známo, že toto není případ společnosti *Nakajima*. Konečně, orgán Společenství neprokázal, že žalobkyně dosáhla prahu újmy uvedeného v bodě 71 odůvodnění konečného nařízení, a nepoužil na ni metodu vyloženou v bodě 72 odůvodnění tohoto nařízení.

186. *Nakajima* z toho vyvozuje, že orgán Společenství jedná ve zlé víře vědomě rozhodl o zavedení antidumpingových cel vůči ní, ačkoli mu bylo dobře známo, že tato cla nejsou důvodná, a že se pokusil zamaskovat změnu přístupu oproti dřívějším řízením tím, že během řízení přijal nové základní nařízení.

187. *Rada* konstatuje, že *Nakajima* nevyhověla požadavkům judikatury v oblasti důkazu o existenci zneužití pravomoci, podle nichž je nezbytné, aby žalobce uplatňoval zneužití pravomoci vůči sobě dostatečně podrobným způsobem, to znamená, aby na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů naznačil okolnosti a důvody, z nichž lze důvodně usuzovat, že došlo ke zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 21. června 1958, *Groupement des hauts fourneaux et aciéries belges*, 8/57, Recueil, s. 223, a rozsudek ze dne 5. května 1966, *Gutmann*, 18/65 a 35/65, Recueil, s. 149). Žalobkyně ovšem připisuje orgánům Společenství úmysly a předkládá tvrzení postrádající jakýkoli opravdový základ.

188. *Rada* uvádí, že platné základní nařízení bylo v projednávaném případě použito správně a že účelem uložených cel nebylo poškodit žalobkyni na obchodní úrovni. Opatření přijatá

Společenstvím se naopak omezila na dosažení cíle antidumpingových pravidel, tedy nápravy nekalých obchodních praktik podniků účastnících se obchodu s EHS.

189. Rada dále poukazuje na nepřijatelnost tvrzení, že neuznal-li orgán Společenství argumenty Nakajimy, jež považoval za nepodložené, dopustil se tím zneužití pravomoci. Rada již prokázala, že právo na obhajobu bylo dodrženo a že použití metody početního zjištění hodnoty, která se lišila od metody uplatněné v dřívějším řízení, bylo zcela oprávněné.

190. V každém případě, i za předpokladu uváděného Nakajimou, že orgán Společenství skutečně použil právní předpis nepřiměřeným a diskriminačním způsobem, by takové použití stále nezakládalo zneužití pravomoci, pokud by nebylo prokázáno, že tím byl sledován jiný cíl, než který stanoví právní úprava. Tvrzení, že oním sledovaným protiprávním cílem bylo pravděpodobně vyhnout se žalobám ze strany ostatních vývozců, je pouhou spekulací a je naprosto nepodložené.

Právní otázky:

¹ Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 7. března 1989 podala Nakajima All Precision Co. Ltd. (dále jen „Nakajima“) se sídlem v Tokiu žalobu, jejímž předmětem je:

- určení podle článku 184 Smlouvy o EHS, že ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) a článku 19 nařízení Rady (EHS) č. 2423/88 ze dne 11. července 1988 o ochraně před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. L 209, s. 1), jsou vůči ní nepoužitelná, a
- určení podle čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy, že nařízení Rady (EHS) č. 3651/88 ze dne 23. listopadu 1988 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu úderových maticových tiskáren pocházejících z Japonska (Úř. věst. L 317, s. 33) je neplatné v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.

² Výrobní program Nakajimy se omezuje na psací stroje a tiskárny a zahrnuje čtyři modely úderových maticových tiskáren základního sortimentu. Zvláštností žalobkyně je podle jejího vlastního vyjádření to, že se věnuje výhradně výrobní činnosti a nedisponuje žádnou distribuční ani prodejní sítí; Nakajima totiž prohlašuje, že má pouze omezený počet odběratelů a že vyrábí výhradně na objednávku, takže dosahuje velmi nízkých výrobních nákladů. Dále tvrdí, že již několik let nedodává žádné tiskárny na japonský trh a že vyrábí pouze na vývoz. Většina jejích tiskáren se prodává jako „Original Equipment Manufacture“ (dále jen „OEM“) zahraničním výrobcům nebo nezávislým distributorům, kteří je následně prodávají pod svou vlastní značkou. Zbývající část výrobků dodávají na trh rovněž nezávislí distributoři, a to pod značkou „All“. Nakajima zdůrazňuje, že v roce 1986 trh EHS představoval 41,7 % veškerého jejího odbytu tiskáren.

³ V roce 1987 podal Committee of European Printer Manufacturers (dále jen „Europrint“) jménem evropských výrobců úderových maticových tiskáren stížnost u Komise, jíž se domáhal zahájení antidumpingového řízení proti japonským vývozcům tohoto typu tiskáren, včetně Nakajimy.

⁴ Komise zahájila antidumpingové řízení na základě nařízení Rady (EHS) č. 2176/84 ze dne 23. července 1984 o ochraně před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství (Úř.

věst. L 201, s. 1, dále jen „staré základní nařízení“). Toto řízení vedlo k přijetí nařízení Komise (EHS) č. 1418/88 ze dne 17. května 1988 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu úderových maticových tiskáren pocházejících z Japonska (Úř. věst. L 130, s. 12, dále jen „prozatímní nařízení“) podle starého základního nařízení. Tímto nařízením Komise bylo na Nakajimu uvaleno prozatímní antidumpingové clo ve výši 12,3 %.

⁵ Dne 11. července 1988 přijala Rada výše uvedené nařízení č. 2423/88 (dále jen „nové základní nařízení“), jímž bylo zrušeno staré základní nařízení. Nové základní nařízení vstoupilo v platnost dne 5. srpna 1988 a podle čl. 19 druhého pododstavce se vztahuje na „již zahájená řízení“.

⁶ Na základě nového základního nařízení přijala Rada dne 23. listopadu 1988 nařízení (EHS) č. 2943/88, jímž prodloužila platnost prozatímního antidumpingového cla z dovozu úderových maticových tiskáren pocházejících z Japonska (Úř. věst. L 264, s. 56) na dobu maximálně dvou měsíců.

⁷ Na návrh Komise a na základě nového základního nařízení přijala Rada dne 23. listopadu 1988 výše uvedené nařízení č. 3651/88 (dále jen „konečné nařízení“). Podle tohoto nařízení, které vstoupilo v platnost dne 25. listopadu 1988, byla sazba konečného antidumpingového cla použitelná na Nakajimu stanovena na 12 % a částky zajištěné v podobě prozatímního antidumpingového cla podle prozatímního nařízení měly být s konečnou platností vybrány v rozsahu konečného cla.

⁸ Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 6. dubna 1989 vznesla Nakajima návrh na předběžné opatření s cílem dosáhnout odkladu provádění konečného nařízení, co se jí týče, a podpůrně na vydání jakýchkoli jiných předběžných opatření, která budou nezbytná do doby, než Soudní dvůr rozhodne ve věci samé. Tento návrh byl zamítnut usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 8. června 1989.

⁹ Usneseními Soudního dvora ze dne 17. května, respektive 4. října, 1989 bylo povoleno vedlejší účastenství Komise a Europrintu na podporu návrhového žádání Rady.

¹⁰ Pro podrobnější popis skutkových okolností sporu, průběhu řízení, jakož i žalobních důvodů a argumentů účastníků řízení se odkazuje na zprávu k jednání. Tyto údaje ze spisu jsou dále převzaty pouze v míře nezbytné pro úvahy Soudního dvora.

I – K návrhovému žádání ohledně nepoužitelnosti nového základního nařízení

¹¹ Na podporu svého návrhového žádání směřujícího k nepoužitelnosti čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) a článku 19 nového základního nařízení vůči žalobkyni předkládá Nakajima tři žalobní důvody, vycházející z porušení podstatných formálních náležitostí, z porušení Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu (dále jen „antidumpingový kodex“), která byla jménem Společenství schválena rozhodnutím Rady č. 80/271/EHS ze dne 10. prosince 1979 o uzavření mnohostranných dohod, které jsou výsledkem obchodních jednání v letech 1973 až 1979 (Úř. věst. L 71, s. 1), a konečně z porušení některých obecných právních zásad.

1. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti nového základního nařízení z důvodu porušení podstatných formálních náležitostí*

¹² Na podporu tohoto žalobního důvodu Nakajima úvodem tvrdí, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení je protiprávní z důvodu nedostatku odůvodnění.

13 Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že toto ustanovení zavádí novou metodu početního zjištění běžné hodnoty, která se zásadně liší od metody použitelné podle starého základního nařízení, pro případy, kdy nejsou žádné prodeje obdobných výrobků v běžném obchodním styku na domácím trhu země vývozu nebo země původu. Nová metoda, která pro účely početního zjištění běžné hodnoty přihlíží k vzniklým nákladům a dosaženým ziskům jiných výrobců nebo vývozců ze ziskových prodejů obdobného výrobku v zemi vývozu nebo v zemi původu, by mohla vést k nepatřičným a diskriminačním výsledkům v případech, jako je tento, kdy struktura referenčních podniků není v žádném ohledu srovnatelná se strukturou dotyčného podniku. Nakajima zdůrazňuje, že nedisponuje žádnou prodejní strukturou pro své výrobky, neboť veškerá její výroba je prodávána ve stadiu „ze závodu“ nezávislým distributorům, zatímco všechny referenční podniky mají vertikálně integrovanou strukturu sloužící k zajištění distribuce jejich výrobků v Japonsku. Nakajima z toho vyvozuje, že Rada měla v novém základním nařízení upřesnit důvody, proč přijala tuto novou metodu výpočtu, a že měla vysvětlit, jakým způsobem je použití této metody nediskriminační vůči podnikům jako Nakajima.

14 V této souvislosti je úvodem třeba připomenout, že podle ustálené judikatury (viz zejména rozsudek ze dne 14. března 1990, Gestetner Holdings, bod 69, C-156/87, Recueil, s. I-781) musí z odůvodnění vyžadovaného článkem 190 Smlouvy jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu Společenství, jenž dotyčný akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a mohly tak hájit svá práva a Soudní dvůr mohl vykonávat svůj přezkum.

15 Dále je namístě konstatovat, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) jak starého, tak i nového základního nařízení uvádí metody početního zjištění běžné hodnoty dotyčného výrobku, jestliže nejsou žádné prodeje obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu země vývozu nebo země původu, nebo nedovolují-li takové prodeje řádné srovnání. Početně zjištěná běžná hodnota se určí sečtením výrobních nákladů a přiměřeného ziskového rozpětí.

16 Podle starého základního nařízení měly být výrobní náklady zvýšeny o přiměřenou částku pro prodejní, správní a režijní náklady (dále jen „náklady PSR“). Zisk neměl přesáhnout obvyklý zisk, pokud při prodeji výrobků stejné kategorie na domácím trhu země původu bylo obvykle dosahováno zisku; pro ostatní případy nařízení uvádělo, že zisk se „stanoví na jakémkoli přiměřeném základě za pomoci dostupných informací“.

17 Nové základní nařízení přijalo stejnou metodu výpočtu výrobních nákladů jako staré základní nařízení, načež stanoví, že náklady PSR a zisk se vypočtou na základě vzniklých nákladů a dosaženého zisku výrobce nebo vývozce ze ziskových prodejů obdobných výrobků na domácím trhu [čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) třetí věta] a že pokud tyto údaje nejsou dostupné, nebo nejsou spolehlivé či jsou nepoužitelné, výpočet se provede na základě vzniklých nákladů a dosaženého zisku jiných výrobců nebo vývozců v zemi původu nebo vývozu ze ziskových prodejů obdobného výrobku [čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) čtvrtá věta]. Nové základní nařízení dodává, že nelze-li použít ani jednu z těchto dvou metod, vypočítají se vzniklé náklady a dosažený zisk na základě prodejů uskutečněných vývozcem nebo jinými výrobci či vývozci v tomtéž odvětví v zemi původu nebo vývozu, nebo na jakémkoli jiném přiměřeném základě.

18 Ze srovnání obou znění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) podle starého a nového základního nařízení vyplývá, že metoda početního zjištění běžné hodnoty podle

posledně jmenovaného nařízení se podstatně neliší od dřívější metody, která ponechávala orgánu Společenství plnou volnost uvážení, když stanovila, že náklady PSR a zisk mají být vypočítány na „přiměřeném“ základě. Upravené znění dotyčného ustanovení v novém základním nařízení pouze upřesňuje rámec dřívějšího znění tím, že odkazuje na různé metody výpočtu, jimiž má být zjištěna „přiměřená částka“ pro náklady PSR a „přiměřené ziskové rozpětí“ v jednotlivých případech.

19 Tento závěr podporují čtvrtý a třicátý třetí bod odůvodnění nového základního nařízení, které prezentují nové znění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) tak, že jde o pouhé upřesnění původní verze tohoto ustanovení. Rada mimoto upozornila, aniž by to bylo popíráno, že metodu výpočtu, na niž si Nakajima v projednávané věci stěžuje, používaly orgány Společenství již za platnosti starého základního nařízení. Navíc Soudní dvůr již rozhodl, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) starého základního nařízení neobsahuje nic, co by bránilo použití jako přiměřené ziskové rozpětí zisk obvykle dosahovaný jinou společností než tou, která je předmětem antidumpingového šetření (rozsudek ze dne 5. října 1988, Sharp, bod 8, 301/85, Recueil, s. 5813).

20 Pokud jde o údajný nedostatek odůvodnění ohledně diskriminačního účinku, k němuž podle Nakajimy může vést použití čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení, stačí uvést, že článek 190 Smlouvy neukládá orgánům Společenství, aby zvláště odůvodňovaly každé ustanovení, které by mohlo vést k diskriminaci, neboť porušení zásady rovného zacházení představuje samostatný důvod ke zrušení dotyčného ustanovení.

21 Za těchto okolností musí být první část žalobního důvodu, vycházející z nedostatku odůvodnění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení, zamítnuta.

22 Zadruhé, Nakajima zastává názor, že článek 19 nového základního nařízení, který stanoví, že nařízení se má použít „na [řízení] již zahájená“ ke dni jeho vstupu v platnost, trpí nedostatkem odůvodnění, neboť neuvádí důvody, proč by nařízení mělo být použito se zpětnou účinností. Žalobkyně na podporu tohoto argumentu tvrdí, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení podstatně mění metodu početního zjištění hodnoty, a zavádí tedy nová hmotněprávní pravidla, která bez uvedení zvláštních důvodů nelze používat se zpětnou účinností.

23 V tomto ohledu postačí připomenout, jak již Soudní dvůr shledal v souvislosti s první částí tohoto žalobního důvodu, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení představuje pouhé upřesnění, jímž má být kodifikována předešlá praxe orgánů Společenství. Vzhledem k tomu, že na nové znění tohoto ustanovení tedy nebylo možno pohlížet jako na podstatnou změnu dříve platného předpisu, nevyžadovalo se k jeho použití „na již zahájená řízení“ žádné zvláštní odůvodnění.

24 Za těchto podmínek ani druhá část žalobního důvodu, vycházející z nedostatku odůvodnění článku 19 nového základního nařízení, není opodstatněná.

25 Z předchozího vyplývá, že žalobní důvod vycházející z protiprávnosti nového základního nařízení z důvodu porušení podstatných formálních náležitostí musí být zamítnut.

2. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti nového základního nařízení z důvodu porušení antidumpingového kodexu*

26 Nakajima v tomto ohledu tvrdí, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení nelze v projednávaném případě použít, neboť je v rozporu s některými ustanoveními antidumpingového kodexu. Žalobkyně se dovolává zvláště

neslučitelnosti čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení s čl. 2 odst. 4 a 6 antidumpingového kodexu.

27 Rada zastává názor, že antidumpingový kodex stejně jako Všeobecná dohoda neuděluje jednotlivcům žádné právo, jehož by se mohli dovolávat před Soudním dvorem, a že ustanovení tohoto kodexu nejsou ve Společenství přímo použitelná. Rada z toho vyvozuje, že Nakajima nemůže zpochybňovat platnost nového základního nařízení z toho důvodu, že může být v rozporu s některými ustanoveními antidumpingového kodexu.

28 Je však třeba uvést, že Nakajima se v projednávaném případě nedovolává přímého účinku těchto ustanovení. Tímto žalobním důvodem žalobkyně ve skutečnosti zpochybňuje, incidenčně podle článku 184 Smlouvy, použitelnost nového základního nařízení uplatněním jednoho z důvodů pro přezkum legality uvedených v článku 173 Smlouvy, totiž porušení Smlouvy nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejího provádění.

29 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rozsudku ze dne 12. prosince 1972, *International Fruit Company* (21/72 a 24/72, Recueil, s. 1219), Soudní dvůr rozhodl (v bodě 18), že ustanovení Všeobecné dohody jsou pro Společenství závazná. Stejný závěr nutně platí i pro antidumpingový kodex, který byl přijat za účelem provedení článku VI Všeobecné dohody a který má podle své preambule „interpretovat ustanovení [...] Všeobecné dohody“ a „vypracovat pravidla pro jejich aplikaci, aby tak bylo dosaženo větší jednotnosti a právní jistoty při jejich provádění“².

30 Podle svého druhého a třetího bodu odůvodnění bylo nové základní nařízení přijato v souladu se stávajícími mezinárodními závazky, zejména s těmi, které vyplývají z článku VI Všeobecné dohody a z antidumpingového kodexu.

31 Z toho vyplývá, že nové základní nařízení, které žalobkyně zpochybňuje, bylo přijato za účelem splnění mezinárodních závazků Společenství, jemuž tak podle ustálené judikatury náleží zajistit dodržování ustanovení Všeobecné dohody a jeho prováděcích opatření (viz rozsudek ze dne 26. října 1982, *Kupferberg*, bod 11, 104/81, Recueil, s. 3641; rozsudek ze dne 16. března 1983, *SIOT*, bod 28, 266/81, Recueil, s. 731).

32 Za těchto podmínek je nutné přezkoumat, zda Rada překročila takto vymezený právní rámec, jak tvrdí Nakajima, a zda přijetím dotyčného ustanovení jednala v rozporu s čl. 2 odst. 4 a 6 antidumpingového kodexu.

33 V tomto ohledu Nakajima zaprvé tvrdí, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení porušuje čl. 2 odst. 4 antidumpingového kodexu vzhledem k tomu, že stanoví, že pro účely určení početně zjištěné běžné hodnoty má být přihlédnuto k nákladům PSR a ziskům výrobců nebo vývozců, jejichž struktura se může zásadně lišit od struktury dotyčného podniku, a tím omezuje posuzovací pravomoc orgánů Společenství a vede k tomu, že se berou v potaz účetní údaje, které nejsou přiměřené ve smyslu čl. 2 odst. 4 antidumpingového kodexu.

34 V tomto bodě je třeba připomenout, že podle znění čl. 2 odst. 4 antidumpingového kodexu:

„[...]estliže na domácím trhu vyvážející země nedochází při normálním běhu obchodu k žádným prodejm obdobných výrobků, resp. jestliže takové prodeje nedovolují

² Pozn. překladatele: ustanovení citováno v souladu se zněním vyhlášeným ve Sbírce zákonů ČSSR

správné porovnání vzhledem k zvláštní situaci, jež se na tomto trhu vytvořila, pak stupeň dumpingu bude zjištěn porovnáním se srovnatelnou cenou obdobného výrobku při jeho vývozu do kterékoliv třetí země, přičemž v úvahu může být vzata i nejvyšší vývozní cena, avšak musí být vždy reprezentativní, nebo srovnáním s výrobní cenou v zemi původu, zvýšenou o přiměřenou částku na administrativní, prodejní a jiné výlohy a o přiměřený zisk. Částka počítaná na zisk nemá obvykle převyšovat normální zisk docilovaný na domácím trhu v zemi původu při prodeji výrobků stejného obecného druhu³.

35 Ze znění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení jasně vyplývá, že každá z metod početního zjištění běžné hodnoty v něm uvedených musí být použita takovým způsobem, aby byla zachována přiměřenost tohoto výpočtu, což je myšlenka, která je výslovně vyjádřena také v prvních dvou větách a v poslední větě dotyčného ustanovení.

36 V souladu se zněním tohoto ustanovení je tak třeba ponechat stranou první metodu výpočtu podle nového základního nařízení ve prospěch druhé metody, o niž jde v této věci, jestliže údaje o vzniklých nákladech a dosaženém zisku výrobce či vývozce z prodejů obdobných výrobků na domácím trhu „nejsou dostupné, nebo nejsou spolehlivé či jsou nepoužitelné“, což v podstatě znamená, že přihlídnout k takovým účetním údajům by nebylo přiměřené – výraz, který je výslovně použit v německé verzi dotyčného ustanovení. Snahou o přiměřenost výpočtu je vedeno rovněž použití třetí metody výpočtu podle dotyčného ustanovení, která může být uplatněna pouze tehdy, „[n]elze-li použít ani jednu z těchto dvou [předchozích] metod“. Konečně, nehledě na použití této třetí metody mohou orgány Společenství vždy určit náklady a zisky „na jakémkoli jiném přiměřeném základě“ v souladu s poslední větou tohoto ustanovení; užití slova „jiném“ v tomto kontextu potvrzuje, že početní zjištění běžné hodnoty může být každopádně provedeno pouze tehdy, je-li svou povahou přiměřené.

37 Z toho plyne, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení je v souladu s čl. 2 odst. 4 antidumpingového kodexu, jelikož se omezuje na konkretizaci přiměřených metod početního zjištění běžné hodnoty pro různé situace, které by mohly vyvstat v praxi, aniž se přičí duchu uvedeného ustanovení antidumpingového kodexu.

38 Zadruhé, Nakajima tvrdí, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení se neslučuje s čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu, neboť použití vzniklých nákladů PSR a dosaženého zisku jiných podniků s vertikálně integrovanými distribučními strukturami na jednoduchou výrobní hospodářskou entitu je v rozporu s povinností provádět srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou na stejné obchodní úrovni.

39 Pro posouzení opodstatněnosti tohoto argumentu je třeba připomenout, že čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu stanoví toto:

„[a]by bylo možno dosáhnout správného porovnání vývozní ceny s domácí cenou vývozní země (nebo v zemi původu) nebo – v případech, kdy tato cena přichází v úvahu – s cenou určenou podle ustanovení čl. VI odst. 1 písm. b) Všeobecné dohody o clech a obchodu, budou obě ceny porovnány ve stejné obchodní paritě, zpravidla franko výrobní závod, a to s ohledem na prodeje uskutečněné v co možná stejném časovém rozmezí. V každém případě je nutno vzít v úvahu rozdílnost podmínek, za

³ Pozn. překladatele: ustanovení citováno v souladu se zněním vyhlášeným ve Sbírce zákonů ČSSR

kterých byl prodej uskutečněn, a odlišnost smluvních podmínek, dále rozdílnost ve zdaňování a jiné rozdíly, které mohou ovlivnit cenovou srovnatelnost. [...]“⁴.

40 V tomto ohledu postačí uvést, že argument Nakajimy vycházející z údajné neslučitelnosti čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení s čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu je naprosto irelevantní, neboť cíle obou ustanovení citovaných žalobkyní jsou zásadně odlišné.

41 Předmětem čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení je určení početně zjištěné běžné hodnoty dotyčného výrobku, zatímco čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu stanoví pravidla, která je nutno dodržovat, porovnává-li se běžná hodnota s vývozní cenou. Toto srovnání je předmětem čl. 2 odst. 9 a 10 nového základního nařízení; žalobkyně se však nikterak nedovolává neplatnosti těchto ustanovení z důvodu neslučitelnosti s čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu.

42 Žalobní důvod vycházející z protiprávnosti nového základního nařízení z důvodu porušení antidumpingového kodexu proto rovněž musí být zamítnut.

3. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti nového základního nařízení z důvodu porušení určitých obecných právních zásad

43 Žalobkyně na podporu tohoto žalobního důvodu úvodem tvrdí, že Komise v průběhu antidumpingového řízení v několika směrech porušila právo na obhajobu. Dále zdůrazňuje, že v projednávaném případě byla porušena zásada právní jistoty použitím druhé metody početního zjištění běžné hodnoty, uvedené v čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení, zatímco v dřívějším případě orgány Společenství uznaly zvláštní strukturu podniku žalobkyně a z tohoto důvodu zastavily antidumpingové řízení vedené proti ní. Nakajima se posléze dovolává údajného porušení zásady rovného zacházení, neboť ji diskriminovala metoda početního zjištění běžné hodnoty použitá v projednávaném případě, vzhledem ke skutečnosti, že při ní byly využity účetní údaje týkající se podniků, jejichž struktura se liší od struktury žalobkyně.

44 V tomto ohledu postačí konstatovat, že žalobkyně tímto žalobním důvodem ve skutečnosti kritizuje způsob, jakým orgány Společenství použily čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení v antidumpingovém řízení, které vedlo k přijetí prozatímního a konečného nařízení. Takovýchto argumentů se však nelze dovolávat za účelem zpochybnění platnosti nařízení podle článku 184 Smlouvy.

45 Za těchto okolností musí být žalobní důvod vycházející z protiprávnosti nového základního nařízení z důvodu porušení určitých obecných právních zásad zamítnut.

46 Protože není možné přijmout žádný ze žalobních důvodů uplatněných na podporu návrhového žádání směřujícího k nepoužitelnosti nového základního nařízení, je třeba toto návrhové žádání zamítnout jako neopodstatněné.

II – K návrhovému žádání ohledně zrušení konečného nařízení

47 Na podporu návrhového žádání žaloby směřujícího ke zrušení konečného nařízení předkládá Nakajima deset žalobních důvodů, které vycházejí postupně z porušení podstatných formálních náležitostí, z chybného vymezení obdobných výrobků, které byly vzaty v úvahu, z nesprávnosti početního zjištění běžné hodnoty, z chyb při srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou, z nesprávného posouzení výroby tiskáren ve Společenství, z nesprávného stanovení újmy způsobené výrobnímu

⁴ Pozn. překladatele: ustanovení citováno v souladu se zněním vyhlášeným ve Sbírce zákonů ČSSR

odvětví Společenství, z nesprávného posouzení zájmu Společenství na odstranění újmy způsobené dumpingovými praktikami, z nesprávného stanovení výše antidumpingového cla, z porušení určitých obecných právních zásad a ze zneužití pravomoci.

1. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí*

48 V tomto ohledu Nakajima především tvrdí, že Rada porušila články 2 a 8 svého jednacího řádu (Úř. věst. 1979, L 268, s. 1), neboť jednak návrh Komise na přijetí konečného nařízení byl Radě doručen až po uplynutí lhůty stanovené pro přípravu předběžného pořadu jednání, jednak ne všechny jazykové verze dotyčného dokumentu byly k dispozici ke dni přijetí tohoto nařízení.

49 V tomto ohledu je třeba uvést, že účelem jednacího řádu orgánu Společenství je organizovat interní chod jeho útvarů v zájmu řádné správy. Pravidla jím stanovená, zejména pro organizaci jednání a přijímání rozhodnutí, mají tedy především zaručit řádný průběh diskusí při plném respektování práv každého z členů orgánu.

50 Z toho vyplývá, že fyzické nebo právnické osoby se nemohou dovolávat údajného porušení těchto pravidel, neboť ta nejsou určena k zajišťování ochrany jednotlivců.

51 Argument Nakajimy vycházející z porušení jednacího řádu Rady tedy musí být odmítnut.

52 Nakajima se dále dovolává nedostatku odůvodnění čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení, jakož i bodů 21 a 22 odůvodnění konečného nařízení s tím, že tato ustanovení nevysvětlují, proč byla opuštěna dřívější metoda početního zjištění běžné hodnoty a jak orgány Společenství hodlaly zamezit diskriminaci mezi podniky způsobené použitím vůči žalobkyni metody výpočtu běžné hodnoty, která je založena na nákladech a ziscích jiných výrobců, jejichž struktura se zásadně liší od struktury žalobkyně.

53 Tento argument není opodstatněný. Co se týče čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení, výtka Nakajimy již byla odmítnuta v bodech 14 až 21 tohoto rozsudku. Pokud se jedná o body 21 a 22 odůvodnění konečného nařízení, z jejich znění jasně vyplývá, že Rada výslovně odkázala na čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení, který stanoví metodu početního zjištění běžné hodnoty, která byla použita v projednávané věci, a naznačuje, že toto je metoda obvykle používaná Komisí v takových případech. Lze dodat, jak již Soudní dvůr uvedl v bodech 18 a 19 tohoto rozsudku, že uvedené ustanovení pouze objasňuje předchozí praxi orgánů Společenství, a z tohoto důvodu je způsobilé posílit právní jistotu dotyčných podniků. Konečně, Rada se v předmětných bodech odůvodnění vyjádřila i k otázce diskriminace, vznesené Nakajimou, když zdůraznila, že skutečnost, že určitý vývozce neprodává dotyčný výrobek na domácím trhu, a proto na tomto trhu postrádá jakoukoli organizaci prodeje, nesmí měnit základ pro ocenění nákladů PSR a zisku při výpočtu běžné hodnoty výrobku u tohoto vývozce. Za těchto okolností zdůvodnění poskytnuté Radou zřetelně odhaluje sled úvah orgánu Společenství a Soudnímu dvoru umožňuje, aby plně vykonal svůj přezkum.

54 Nakajima konečně uplatňuje, že bod 60 odůvodnění konečného nařízení není dostatečně odůvodněn, neboť Rada nehledě na existenci dovozu levných tiskáren z jiných třetích zemí než z Japonska opomněla posoudit rozsah újmy, kterou tyto dovozy způsobily výrobcům Společenství.

55 Ani tento argument nelze přijmout. Rada v předmětném bodě odůvodnění dosti jasně uvedla, že pokud trh Společenství neutrpěl újmu vinou dovozů tiskáren z jiných třetích zemí, je tomu tak proto, že tyto dovozy se staly významnými teprve po uplynutí období, kterého se týká šetření v této věci, a že se omezovaly na jediný členský stát. Bod 60 odůvodnění tedy musí být považován za dostatečně odůvodněný.

56 Žalobní důvod vycházející z porušení podstatných formálních náležitostí tedy musí být zamítnut.

2. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z chybného vymezení obdobných výrobků, které byly vzaty v úvahu*

57 Nakajima vytýká Radě, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když s tiskárnami základního sortimentu a vysoce kvalitními tiskárnami zacházela jako s obdobnými výrobky. Spodní a horní segment trhu s tiskárnami se podle žalobkyně liší určením přístrojů, cílovou klientelou a strukturou trhu.

58 Tento žalobní důvod není opodstatněný. Rada ve své žalobní odpovědi uvedla, že neexistují žádná obecně přijímaná kritéria, podle nichž by tiskárny mohly být seskupeny do stejnorodých kategorií, což Nakajima ostatně uznala ve své replice. Všechny úderové maticové tiskárny, které mají stejné charakteristické rysy a jsou určeny ke stejnému užití, tedy mohou být oprávněně považovány za obdobné výrobky.

3. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávnosti početního zjištění běžné hodnoty*

59 Žalobkyně má za to, že Rada vůči ní neprávem použila druhou metodu početního zjištění běžné hodnoty stanovenou v čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) čtvrté větě nového základního nařízení. Na podporu tohoto žalobního důvodu Nakajima zdůrazňuje, že použití této metody bylo v projednávaném případě nepřiměřené, a tedy v rozporu jak se základním nařízením, tak s antidumpingovým kodexem. Nakajima tvrdí, že struktura jejího podniku vykazuje zvláštnosti, k nimž Rada nepřihlédla při početním zjištění běžné hodnoty tiskáren, které jsou předmětem tohoto řízení, jelikož se při určení nákladů a zisku Nakajimy opírala o účetní údaje podniků, jejichž struktura se od struktury Nakajimy podstatně liší.

60 Pro posouzení opodstatněnosti tohoto žalobního důvodu je namístě předeslat, že Rada správně počítala běžnou hodnotu podle čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení, neboť jednak je nesporné, že žalobkyně neprodává tiskárny na japonském trhu, čímž je vyloučena možnost použití čl. 2 odst. 3 písm. a) nového základního nařízení, jednak v případech, kdy nejsou žádné prodeje obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu země vývozu nebo země původu, mohou orgány Společenství volit mezi řešením dle bodu i) a řešením dle bodu ii) čl. 2 odst. 3 písm. b) nového základního nařízení.

61 Z formulace ustanovení čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení kromě toho vyplývá, že ke všem třem metodám početního zjištění běžné hodnoty v něm vyloženým je nutno přihlížet v pořadí, v němž jsou uváděny. Teprve nelze-li použít žádnou z těchto metod, je třeba použít obecného ustanovení podle čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) in fine, podle něhož se náklady a zisk mají stanovit „na jakémkoli jiném přiměřeném základě“.

62 V tomto ohledu je nejprve třeba zdůraznit, že Rada správně v projednávaném případě nepoužila první metodu výpočtu podle čl. 2 odst. 3 písm. b) bodu ii) nového základního nařízení, neboť žalobkyně neprodává na japonském trhu výrobky podobné těm, které jsou předmětem tohoto řízení.

63 Pokud se dále jedná o použití druhé metody výpočtu vůči Nakajimě, je namístě poznamenat, že čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) starého základního nařízení, podle něhož měla být do početně zjištěné běžné hodnoty zahrnuta přiměřená částka pro náklady PSR, ponechával orgánům Společenství dle ustálené judikatury širokou posuzovací pravomoc pro určení této částky (viz zejména rozsudek ze dne 5. října 1988, TEC, bod 33, 260/85 a 106/86, Recueil, s. 5855). Tento závěr platí stejnou měrou rovněž pro čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení, jehož znění je totožné, a obdobně i pro zohlednění zisku ze strany orgánů Společenství pro účely výpočtu běžné hodnoty.

64 Zadruhé, je zapotřebí zdůraznit, že Soudní dvůr již rozhodl, že podle systematiky výše uvedeného nařízení č. 2176/84 „výpočet běžné hodnoty směřuje k určení takové prodejní ceny výrobku, za jakou by byl tento výrobek prodáván ve své zemi původu nebo vývozu“, a že „v důsledku toho musejí být zohledněny náklady související s prodejem na domácím trhu“ (rozsudky ze dne 5. října 1988, Brother, bod 18, 250/85, Recueil, s. 5683; Canon, bod 26, 277/85 a 300/85, Recueil, s. 5731; TEC, výše uvedený, bod 24, a Silver Seiko, bod 16, 273/85 a 107/86, Recueil, s. 5927). Jelikož tyto zásady zůstávají nezměněny i za platnosti nového základního nařízení, tento závěr platí stejnou měrou i pro uvedené nařízení.

65 Z toho vyplývá, že běžná hodnota výrobku musí být ve všech případech konstruována tak, jako by tento výrobek byl určen k distribuci a prodeji na domácím trhu, nezávisle na tom, zda výrobce disponuje nebo může disponovat distribuční strukturou. S podniky, které prodávají pouze za účelem vývozu, je totiž třeba zacházet stejným způsobem jako s těmi, které prodávají výrobek – byť jen obdobný – na domácím trhu. Pokud by totiž výrobce, pro něž se vypočítává běžná hodnota, prodal své výrobky na domácím trhu, musel by se nevyhnutelně přizpůsobit podmínkám vnučeným ostatním podnikům působícím na tomto trhu. Došlo by tedy k diskriminaci mezi podniky, jestliže by běžná hodnota pro výrobce působícího na domácím trhu měla být počítána na základě všech nákladů a zisků zahrnutých v ceně dotyčného výrobku, zatímco v případě vývozce OEM by se běžná hodnota vypočítala bez přihlídnutí k těmto účetním údajům.

66 Pokud se posléze jedná o tvrzení orgánů Společenství, podle něhož je nemožné působit na japonském trhu s hotovými elektronickými výrobky a nedisponovat integrovanou prodejní strukturou, což v projednávaném případě znamenalo, že pro účely konstrukce běžné hodnoty tiskáren žalobkyně budou brány v úvahu náklady a zisky podobných podniků, které takovou strukturou disponují, je třeba zdůraznit, že Nakajima neprokázala, že toto zjištění je nesprávné.

67 Z předchozího vyplývá, že se slučuje se systematikou jak antidumpingového kodexu, tak nového základního nařízení, provede-li se početní zjištění běžné hodnoty výrobků podniku, který prodává výlučně na vývoz a sám nezajišťuje uvádění svých výrobků na trh, na základě nákladů a zisků jiných podniků, povahou podobných, které své výrobky prodávají na domácím trhu.

68 Žalobní důvod vycházející z nesprávnosti početního zjištění běžné hodnoty tiskáren Nakajima musí být za těchto podmínek zamítnut.

4. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z chyb při srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou*

69 Podle Nakajimy vyústilo použití nového základního nařízení v projednávaném případě v porušení čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu, jelikož Rada nesrovnávala běžnou hodnotu a vývozní cenu na stejné obchodní úrovni. Nakajima totiž tvrdí, že vývozní cenu Rada určila ve fázi výstupu z výrobního závodu, zatímco běžná hodnota byla vypočtena na bázi ceny distributora nebo prodejce, přihlížeje k nákladům PSR a ziskům třetích podniků, které prodávají v pozdější fázi než ve fázi výstupu z výrobního závodu. Nakajima dodává, že to, že byly odečteny pouze prodejní náklady představované provizemi a mzdami pracovníků odbytu, a nikoli i veškeré další obecné a prodejní náklady a část zisku připadající na prodeje uskutečňované ve fázi pozdější, než je fáze výstupu z výrobního závodu, znamená, že provedená úprava je příliš neúplná, a nemůže tedy vyhovovat požadavku srovnání na stejné obchodní úrovni.

70 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že ohledně výrobců, kteří na japonském trhu neprodávají výrobek, který je předmětem antidumpingového řízení, Soudní dvůr rozhodl, že správné srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou ve fázi výstupu z výrobního závodu předpokládá, že obě tyto hodnoty jsou srovnávány na úrovni prvního prodeje nezávislému kupujícímu (viz zejména výše uvedený rozsudek ze dne 5. října 1988, TEC, bod 30). Tato úvaha, rozvinutá Soudním dvorem v kontextu starého základního nařízení, platí rovněž pro výklad čl. 2 odst. 6 antidumpingového kodexu, jehož obsah se shoduje s obsahem čl. 2 odst. 9 starého základního nařízení, k němuž se Soudní dvůr vyjadřoval ve výše uvedeném rozsudku TEC ze dne 5. října 1988.

71 V této věci byla běžná hodnota tiskáren Nakajima stanovena na základě nákladů PSR a zisku jiných podniků, které prodávají obdobné výrobky na japonském trhu. Mimoto, jelikož všechny tiskárny společnosti Nakajima určené pro Společenství byly prodány nezávislým distributorům, vývozní cena byla vypočítána jako cena v momentě, když zboží opouštělo tyto společnosti.

72 Proto jak početně zjištěná běžná hodnota, tak vývozní cena byly v projednávaném případě určeny na „distributorské“ úrovni, jak to ostatně dosti jasně vyplývá též z bodu 34 odůvodnění konečného nařízení. Tvrzení, že orgány Společenství srovnávaly běžnou hodnotu a vývozní cenu na dvou různých obchodních úrovních, je tedy nesprávné.

73 Navíc je nesporné, že žalobkyně v průběhu správního řízení nikdy nepožádala o provedení úprav, které by vyrovnaly údajný rozdíl v obchodních úrovních při porovnání běžné hodnoty s vývozní cenou, a v důsledku toho ani neprokázala, že takový požadavek může být důvodný, jak vyžaduje čl. 2 odst. 9 písm. b) nového základního nařízení. Podobně ani v průběhu řízení před Soudním dvorem Nakajima nepředložila žádné důkazy, které by mohly nasvědčovat, že v tomto případě měla Rada provést další úpravy svých výpočtů nad rámec těch, které učinila doposud.

74 Za těchto podmínek není první část tohoto žalobního důvodu opodstatněná.

75 Žalobkyně dále uvádí, že Rada se dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností, když za účelem výpočtu běžné hodnoty rozlišovala mezi výrobky OEM a jinými výrobky. Jelikož všechny výrobky Nakajimy jsou prodávány ve fázi výstupu z výrobního závodu, přičítat k nim distribuční náklady se rovná skutkovému omylu, který je s to zkreslit srovnání a v důsledku toho i zjištění

dumpingového rozpětí. Pokud se jedná konkrétněji o prodeje OEM, skutečnost, že se berou v úvahu marketingové náklady vertikálně integrovaných podniků, vede k nadhodnocení nákladů PSR žalobkyně. Tyto náklady jsou podle Nakajimy nižší než 5 %, zatímco Rada pro ně použila částku přesahující 15 %.

76 V tomto ohledu postačí uvést, jak již zdůraznila Rada v průběhu písemné části řízení, že běžná hodnota musí být stanovena v závislosti na chování jiných výrobců působících na trhu a s rozlišením mezi prodeji OEM a prodeji jiných výrobků než OEM, neboť uvádění na trh pod vlastní značkou společnosti je spojeno s citelně vyššími náklady než prodej tiskáren jako výrobků OEM. Pokud jde o to, že u prodeji OEM bylo přihlédnuto k nákladům PSR podniků s vertikálně integrovanou strukturou, Rada byla v rámci výkonu posuzovací pravomoci, která jí byla přiznána pro posuzování složitých hospodářských skutečností (viz například rozsudek ze dne 7. května 1987, Nippon Seiko, bod 21, 258/84, Recueil, s. 1923), oprávněna dojít k závěru, že je nezbytné přihlédnout k nákladům, které by byly spojeny s působením na japonském trhu.

77 Ani druhá část žalobního důvodu tedy není opodstatněná.

78 Z toho plyne, že žalobní důvod vycházející z chyb při srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou musí být zamítnut.

5. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení výroby tiskáren ve Společenství*

79 Tímto žalobním důvodem Nakajima vytýká Radě, že v konečném nařízení chybně uvedla, že čtyři výrobci Společenství a členové Europrintu představují 65 % výroby úderových maticových tiskáren ve Společenství. Ze studie společnosti Ernst & Whinney (dále jen „studie E & W“), vypracované na žádost Committee of Japanese Printers v souvislosti s antidumpingovým řízením v této věci, podle žalobkyně vyplývá, že dva členové Europrintu, Mannesmann-Tally a Philips, dovezli do Společenství značné množství japonských tiskáren, takže již nemohou být považováni za výrobce Společenství. Studie E & W navíc v rozporu s bodem 45 odůvodnění konečného nařízení ukazuje, že dovozy společností Mannesmann-Tally a Philips nepatří výlučně do spodního segmentu trhu, nýbrž částečně i do segmentu středního. Rada se kromě toho dopustila omylu, když uvedla, že spodní segment trhu roste nejrychleji, zatímco podle studie E & W roste pomaleji než horní segment a než trh jako celek.

80 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že podle judikatury, zejména podle výše uvedeného rozsudku ze dne 14. března 1990, Gestetner, bod 43, přísluší Komisi a Radě v rámci výkonu jejich posuzovací pravomoci určit, zda by měly z výrobního odvětví Společenství vyloučit výrobce, kteří dumpingový výrobek sami dovážejí. Tato posuzovací pravomoc musí být uplatňována případ od případu a s ohledem na veškeré relevantní skutečnosti.

81 Dále je namístě uvést, že Nakajima v projednávaném případě neprokázala, že se orgány Společenství dopustily zjevného omylu při výkonu této posuzovací pravomoci. Žalobkyně totiž opravdově nezpochybnila prohlášení orgánů Společenství, z nichž vyplývá, že evropské podniky, které dovážely japonské tiskárny, musejí být zahrnuty do výroby Společenství, neboť jak je uvedeno v odůvodnění prozatímního i konečného nařízení, tyto dovozy představovaly sebeobranná opatření určená k vyplnění mezer v sortimentu dotyčných podniků,

způsobených ukončením vlastní výroby v určitých odvětvích, k němuž tyto podniky musely přistoupit vinou dumpingových praktik japonských vývozců.

82 Za těchto okolností nebylo úmyslem výrobců Společenství, kteří dováželi japonské tiskárny, aby sami sobě způsobili újmu tím, že si těmito dovozy přivodí pokles využití své vlastní výrobní kapacity, pád cen nebo opuštění plánů na zvýšení vlastní výroby nebo na vývoj nových výrobků. Dovozy ze strany výrobců Společenství se z těchto důvodů nemohly podílet na újmě způsobené výrobnímu odvětví Společenství, a proto neexistoval žádný důvod vyloučit tyto podniky z okruhu výrobců Společenství.

83 Pokud se jedná o argumenty týkající se vymezení segmentu trhu, do něhož patří dovážené výrobky, jakož i velikosti a růstu jednotlivých segmentů, je namíste připomenout, jak vyplývá z bodu 58 tohoto rozsudku, že rozdělení trhu do segmentů je nahodilé, neboť v tomto ohledu neexistuje žádná přesná definice, takže tyto argumenty nemohou zpochybnit opodstatněnost stanoviska orgánů Společenství k tomuto bodu.

84 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející z nesprávného posouzení výroby tiskáren ve Společenství je neopodstatněný.

6. K žalobním důvodům vycházejícím z nesprávného stanovení újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství a z nesprávného posouzení zájmu Společenství na jejím odstranění

85 Na podporu žalobního důvodu vycházejícího z pochybení co do věcné správnosti skutkových zjištění a ze zjevně nesprávného posouzení při zkoumání újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství žalobkyně na prvním místě uplatňuje, že Rada pro svůj závěr o existenci újmy nesprávně vzala v úvahu rok 1983, když šetření provedené v rámci správního řízení se na tento rok nevztahovalo.

86 V tomto bodě je důvodné připomenout, jak bylo zdůrazněno v bodě 76 výše, že orgány Společenství mají širokou posuzovací pravomoc při hodnocení složitých hospodářských skutečností. Tak tomu je zvláště tehdy, jde-li o vymezení období, které má být vzato v potaz pro účely zjištění újmy v rámci antidumpingového řízení (viz zejména rozsudek ze dne 28. listopadu 1989, Epicheiriseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon a další, bod 20, C-121/86, Recueil, s. 3919).

87 Tato posuzovací pravomoc nebyla v projednávaném případě překročena. Rada přesvědčivě vyložila, že újma způsobená výrobnímu odvětví Společenství musí být zjišťována za delší období, než je období šetření dumpingových praktik. V souladu s čl. 4 odst. 2 písm. c) nového základního nařízení totiž zjištění újmy předpokládá, že budou zkoumány „skutečné a potenciální tendence příslušných hospodářských faktorů“, což z povahy věci znamená zkoumání za dostatečně dlouhé období. Rada rovněž prokázala, že oprávněně vzala v úvahu údaje za rok 1983, vzhledem ke skutečnosti, že výlučná práva společnosti Seiko Epson na výrobu tiskáren kompatibilních s osobními počítači IBM vypršela v roce 1984, jak výslovně uvádí bod 104 odůvodnění prozatímního nařízení. Rok 1983 je tedy charakteristický pro situaci, která panovala před otevřením podstatné části trhu s tiskárnami, k němuž došlo vypršením výlučných práv společnosti Seiko Epson. Orgány Společenství se tedy nedopustily nesprávného posouzení, když zvolily tento rok za výchozí pro hodnocení následného vývoje na dotyčném trhu.

88 Tento argument Nakajimy proto musí být odmítnut.

89 Nakajima dále zpochybňuje správnost číselných údajů o vývoji podílů na trhu, uvedených v bodě 47 odůvodnění konečného nařízení. Zastává názor, že členové Europrintu ve skutečnosti neutrpěli žádnou ztrátu podílu na trhu, nýbrž že naopak zaznamenali mírné zvýšení své výroby. Kromě toho evropské podniky, které ukončily činnost před obdobím šetření, měly být z výpočtu újmy vyloučeny.

90 Tento argument není opodstatněný. Je totiž třeba zdůraznit, že číselné údaje uvedené v bodě 47 odůvodnění konečného nařízení se plně shodují s údaji podle studie E & W, jíž se Nakajima dovolává. Tato studie uvádí, že výrobci Společenství utrpěli v letech 1983 až 1986 podstatnou ztrátu podílu na trhu, zatímco podíl japonských vývozců na trhu za stejnou dobu značně vzrostl. Z číselných údajů dodaných samotnou žalobkyní také vyplývá, že výrobci Společenství ztratili podíl na trhu, i kdyby se nezapočítávaly údaje za podniky Triumph-Adler a Logabax, které ukončily činnost ještě před obdobím šetření.

91 Nakajima rovněž uplatňuje, že závěry Rady ohledně cenového vývoje jsou mylné, jelikož snížení cen tiskáren na trhu Společenství, které nebylo tak výrazné, jak naznačuje konečné nařízení, nebylo způsobeno nárůstem podílu japonských vývozců na trhu, nýbrž značným snížením výrobních nákladů. Nakajima rovněž zdůrazňuje, že ceny jejích tiskáren se v letech 1984 až 1986 zvýšily. Kromě toho tvrdí, že Rada se dopustila nesprávného posouzení ohledně cenového podbízení, zmiňovaného v bodech 51 a 53 odůvodnění konečného nařízení, když porovnávala cenu ve fázi výstupu z výrobního závodu s cenou na úrovni distributora.

92 V této souvislosti je třeba především poznamenat, že závěr Nakajimy, podle něhož snížení cen nebylo tak velké, jak je vypočítala Rada, lze vysvětlit tím, že výpočty provedené žalobkyní neberou v úvahu rok 1983. Zadruhé, tvrzení Nakajimy, že snížení cen na trhu Společenství nebylo způsobeno nárůstem podílu japonských vývozců na trhu, nýbrž značným snížením výrobních nákladů, je pouhou spekulací. Dále, i kdyby bylo prokázáno, že se ceny Nakajimy v letech 1984 až 1986 zvýšily, Rada právem upozornila, že cenové podbízení žalobkyně nadále dosahuje 41 %. Konečně co se týče argumentu vycházejícího z údajné diskriminace při porovnání cen, je třeba jej odmítnout ze stejných důvodů, jako jsou ty, o něž se opírají závěry obsažené v bodech 70 až 74 tohoto rozsudku.

93 Argument vycházející z nesprávného posouzení cenového vývoje tedy musí být odmítnut.

94 Nakajima se dále dovolává údajného nesprávného posouzení dalších významných hospodářských faktorů, uvedených v bodech 54 a 55 odůvodnění konečného nařízení. Tvrdí, že v letech 1984 až 1986 výrobci Společenství zvýšili svou výrobní kapacitu a neutrpěli žádnou újmu, neboť měli k dispozici dostatečné zdroje pro investice, a dokonce investovali nadměrně.

95 V tomto bodě stačí konstatovat, že žalobkyně ani neuvedla zdroj informací, jimiž podporuje svou argumentaci, ani tyto údaje spolehlivě nedoložila.

96 Za těchto podmínek musí být argument vycházející ze zjevně nesprávného posouzení hospodářských skutečností odmítnut.

97 Závěrem Nakajima zpochybňuje zjištění, že údajná újma Europrintu byla způsobena dovozy japonských úderových maticových tiskáren, a tvrdí, že tato újma je důsledkem dovozů tiskáren z jiných třetích zemí než z Japonska. Odvolávajíc se na bod 60 odůvodnění konečného nařízení Nakajima zvláště vytýká Radě, že

nezkoumala újmu způsobenou dovozy tiskáren z jiných třetích zemí a že přecenila újmu způsobenou japonskými výrobci.

98 Na tento argument nelze brát zřetel. Rada totiž přesvědčivě vyložila, že dovozy tiskáren z jiných třetích zemí než z Japonska nemohly na trhu Společenství způsobit žádnou újmu, neboť se omezily na jediný členský stát a nabyly na významu až po uplynutí období, jehož se týká šetření v tomto řízení.

99 Nakajima mimoto nepředložila žádný důkaz o dumpingových praktikách v průběhu posuzovaného období, které by souvisely s dovozem tiskáren z jiných třetích zemí než z Japonska. Žalobkyně tedy neprokázala, že se uváděné faktory skutečně podílely na vzniku zjištěné újmy.

100 Na podporu žalobního důvodu vycházejícího z nesprávného posouzení zájmu Společenství na odstranění újmy způsobené dumpingovými praktikami Nakajima uplatňuje, že v rozporu s názorem Rady vyjádřeným v bodech 63 až 66 odůvodnění konečného nařízení je ztráta ziskovosti výrobců Společenství důsledkem jejich vlastních manažerských omylů, a nikoli důsledkem dumpingu ze strany japonských vývozců.

101 V tomto ohledu stačí uvést, že Soudní dvůr již v bodě 90 tohoto rozsudku konstatoval, že Rada nepřekročila meze své posuzovací pravomoci, když v projednávaném případě dospěla k závěru, že ztráta podílu na trhu, kterou utrpělo výrobní odvětví Společenství, je přičitatelná dumpingovým praktikám japonských vývozců. Žalobkyně nadto nijak nepodložila svá tvrzení ohledně manažerských omylů na straně výrobců Společenství.

102 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že žalobní důvody vycházející z nesprávného stanovení újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství a z nesprávného posouzení zájmu Společenství na jejím odstranění nejsou opodstatněné, a musí být proto zamítnuty.

7. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávně stanovené výše antidumpingového cla*

103 V tomto ohledu Nakajima vytýká Radě, že pro účely stanovení úrovně cel nezbytné k odstranění újmy přičítala snížení ceny tiskáren na trhu Společenství dumpingovým praktikám, jak je zřejmé z bodu 68 odůvodnění konečného nařízení, a nezabývala se důkladněji skutečnými příčinami tohoto pádu cen. Nakajima rovněž kritizuje metodu, uvedenou v bodě 72 odůvodnění konečného nařízení, podle níž byl práh újmy každého vývozce vypočten na základě srovnání mezi váženou průměrnou prodejní cenou prvnímú kupujícímu a průměrnou hodnotou CIF dotyčných prodejů. Nakajima se domnívá, že kdyby tato metoda byla použita správně, její práh újmy by se rovnal nule.

104 První část tohoto žalobního důvodu musí být zamítnuta vzhledem k závěrům učiněným při zkoumání žalobního důvodu Nakajimy, který vycházel z nesprávného stanovení újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství. Odůvodnění prozatímního i konečného nařízení krom toho jasně a podrobně vysvětluje souvislost, která v projednávané věci existuje mezi zvýšením podílů japonských výrobků na trhu a pádem cen tiskáren.

105 Pokud jde o práh újmy, Rada uvedla, aniž se setkala s námitkami, že argumentace žalobkyně vychází z nepochopení metody výpočtu podle bodu 72 odůvodnění konečného nařízení. Práh újmy totiž vyjadřuje zvýšení, jež musí být provedeno u cen japonských výrobků na trhu Společenství, aby bylo vyrovnáno jejich podbízení vůči

cenám výrobků Společenství. Práh újmy, který byl vypočten v průběhu šetření, ovšem nelze jako takový použít pro vyjádření sazby cla, neboť byl získán nikoli na základě ceny s dodáním na hranici Společenství (dále jen „cena CIF“), nýbrž na základě ceny účtované prvnímu nezávislému kupujícímu ve Společenství, která bude nutně vyšší než cena CIF, neboť zahrnuje cla a celní poplatky. Antidumpingové clo je naproti tomu vyměřeno z čisté ceny s dodáním na hranici Společenství před proclením, to znamená z celní hodnoty (ceny CIF) dovozu. Z toho vyplývá, že pro účely stanovení sazby antidumpingového cla musí být práh újmy aritmeticky převeden na procentní podíl z ceny CIF každého vývozce.

106 Žalobní důvod vycházející z nesprávně stanovené výše antidumpingového cla tedy není opodstatněný.

8. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení několika obecných právních zásad*

107 V první části tohoto žalobního důvodu Nakajima prohlašuje, že orgány Společenství v projednávaném případě porušily v několika ohledech právo žalobkyně na obhajobu. Zdůrazňuje, že jí tyto orgány včas neoznámily, že v projednávaném případě již nepoužijí metodu početního zjištění běžné hodnoty, která byla užita v předešlém antidumpingovém řízení týkajícím se elektronických psacích strojů, jež vedlo k výše uvedenému rozsudku TEC ze dne 5. října 1988. Tehdy byla vzata v úvahu zvláštní struktura Nakajimy, což vyústilo v zastavení antidumpingového řízení vůči tomuto podniku (viz rozhodnutí Komise 86/34/EHS ze dne 12. února 1986, kterým se zastavuje antidumpingové řízení ve věci dovozů elektronických psacích strojů vyráběných společnostmi Nakajima All Precision Co. Ltd. a pocházejících z Japonska, Úř. věst. L 40, s. 29). Nakajima kromě toho vytýká orgánům Společenství, že jí včas nesdělily názvy podniků, k jejichž účetním údajům bylo přihlédnuto při výpočtu běžné hodnoty v nynějším řízení. Nakajima nadto údajně neměla příležitost řádně vyjádřit své stanovisko ke specifické povaze vlastní struktury, přičemž Komise použila zdržovací taktiku a snažila se přesvědčit Nakajimu, že bude mít ještě možnost přednést své argumenty v průběhu „disclosure conference“, která se však konala až poté, co Komise předložila návrh nového základního nařízení. Konečně, pokud se jedná o stanovení újmy, Komise použila jiné údaje než ze studie E & W a opírala se zejména o informace shromážděné během šetření u dotyčných výrobců.

108 V tomto ohledu je vhodné nejprve připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou je právu na obhajobu učiněno zadost, jestliže byla zúčastněnému podniku v průběhu správního řízení poskytnuta příležitost vyjádřit se k pravdivosti a relevanci uváděných skutečností a okolností, popřípadě i k použitým písemnostem (viz například rozsudek ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche, bod 11, 85/76, Recueil, s. 461).

109 V projednávaném případě vyplývá ze zápisů ze schůzek mezi Nakajimou a orgány Společenství, jakož i z korespondence mezi účastníky řízení, že žalobkyně byla zapojena do každé fáze řízení, a měla tedy možnost vyjádřit svůj názor.

110 Nakajima měla kromě toho k dispozici veškeré informace, které potřebovala, aby se mohla účinně a včas bránit. Žalobkyně totiž v průběhu jednání přiznala, že o metodě početního zjištění běžné hodnoty byla informována nejpozději ke dni 15. března 1988. Navíc Komise v bodech 36, 38 a 40 odůvodnění prozatímního nařízení uvedla všechny podrobnosti tohoto výpočtu. Závěrem, Nakajima již v dopise ze dne 21.

června 1988 uvedla všechny argumenty, které opakovala v řízení před Soudním dvorem.

111 Je zapotřebí dodat, že metodu početního zjištění běžné hodnoty, která byla použita vůči žalobkyni, výslovně stanoví čl. 2 odst. 3 písm. b) bod ii) nového základního nařízení, jež bylo vyhlášeno více než tři měsíce před přijetím konečného nařízení. Nakajima tedy měla možnost včas vyjádřit svůj názor k této záležitosti.

112 Je také třeba zdůraznit, že Nakajima nemůže vytýkat orgánům Společenství, že jí neposkytly veškeré požadované informace, samozřejmě s výjimkou informací důvěrné povahy. V tomto ohledu je nutné uvést, že žalobkyně požádala o informace ohledně metody použité k určení nákladů PSR a zisku až 2. září 1988, čili až po uplynutí lhůty jednoho měsíce od uložení prozatímního cla stanovené v čl. 7 odst. 4 písm. c) bodu i) cc) nového základního nařízení. Krom toho detaily o nákladech a ziscích konkurentů Nakajimy musely být považovány za důvěrné ve smyslu čl. 8 odst. 3 nového základního nařízení a jako takové nemohly být žalobkyni zpřístupněny (viz zejména výše uvedený rozsudek ze dne 5. října 1988, TEC, bod 20).

113 Každopádně skutečnost, že podle dřívějších právních předpisů byla případně použita jiná metoda početního zjištění běžné hodnoty, je v této věci irelevantní, protože hospodářské subjekty se nemohou dovolávat práva, aby na ně byly použity předpisy, které mohly být změněny rozhodnutími přijatými orgány Společenství v rámci jejich posuzovací pravomoci (viz například rozsudek ze dne 7. května 1987, Koyo Seiko, bod 20, 256/84, Recueil, s. 1899).

114 Pokud se konečně jedná o použití jiných účetních údajů než ze studie E & W, z dopisu Komise Nakajimě ze dne 28. září 1988 vyplývá, že orgány Společenství neměly nikdy v úmyslu spoléhat se výlučně na obsah této studie. Je ovšem nesporné, že spis založený Komisí, k němuž měla žalobkyně přístup v souladu s čl. 7 odst. 4 písm. a) nového základního nařízení, obsahoval souhrnné informace o různých evropských výrobcích, které byly nedůvěrné povahy. Žalobkyně tak měla přístup k veškerým podkladům, na nichž byl založen závěr o existenci újmy.

115 Za těchto okolností není první část tohoto žalobního důvodu opodstatněná.

116 Na podporu druhé části svého žalobního důvodu Nakajima uplatňuje, že v projednávaném případě byla porušena zásada právní jistoty, neboť v antidumpingovém řízení, k němuž se Soudní dvůr vyslovoval ve výše uvedeném rozsudku TEC ze dne 5. října 1988, vzaly Komise a Rada v úvahu zvláštní strukturu podniku žalobkyně a z toho důvodu řízení proti ní zastavily. Protože se struktura Nakajimy od uvedeného řízení nezměnila, žalobkyně má v projednávaném případě nárok, aby byla uznána její specifická povaha, a je oprávněna vkládat své legitimní očekávání do toho, že řešení vypracovaná podle starého základního nařízení budou nadále uplatňována. Kromě toho byl porušen zákaz zpětné účinnosti, neboť od 15. března 1988 byla používána nová metoda početního zjištění běžné hodnoty, která nebyla zmíněna v tehdy platném základním nařízení a která je v naprostém rozporu s dřívějším výkladem orgánů Společenství.

117 Tyto argumenty nelze uznat. Je totiž nutno především zdůraznit, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně se Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku ve věci TEC, v níž Nakajima nebyla účastnicí řízení, vyslovoval pouze k nařízení Rady (EHS) č. 1698/85 ze dne 19. června 1985 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu elektronických psacích strojů pocházejících z Japonska (Úř. věst. L 163, s.

1) a výslovně přitom ponechal otevřenu otázku, zda byly dány důvody pro zastavení řízení ohledně Nakajimy (výše uvedený rozsudek TEC, bod 18).

118 Postup vůči Nakajimě v uvedené věci nemůže v žádném případě vytvořit precedens, který by zavazoval orgány Společenství, neboť Soudní dvůr rozhodl, že základní nařízení v oblasti dumpingu ponechává orgánům Společenství určitý prostor pro uvážení, zejména při výpočtu částky pro náklady PSR, která má být zahrnuta do početně zjištěné běžné hodnoty (viz výše uvedený rozsudek TEC, bod 33), a že skutečnost, že orgán využije tohoto prostoru pro uvážení, aniž by podrobně a předem vysvětlil kritéria, která zamýšlí uplatnit v každé konkrétní situaci, není porušením zásady právní jistoty (viz výše uvedený rozsudek ze dne 5. října 1988, Brother, bod 29).

119 Pokud jde dále o tvrzené porušení nabytých práv, postačí připomenout, že podle ustálené judikatury v případech, kdy orgány Společenství disponují širokou posuzovací pravomocí, se hospodářské subjekty nemohou dovolávat nabytého práva na zachování výhody, která vyplývá z dotyčné právní úpravy Společenství a kterou využívaly v dané době (viz zejména rozsudek ze dne 21. května 1987, Rau, bod 18, 133/85 až 136/85, Recueil, s. 2289). Za těchto okolností metoda početního zjištění běžné hodnoty použitá v předešlém antidumpingovém řízení nemůže pro Nakajimu zakládat nabyté právo na použití téže metody v projednávané věci.

120 Podle ustálené judikatury, zmíněné v bodě 113 tohoto rozsudku, hospodářské subjekty rovněž nejsou oprávněny vkládat své legitimní očekávání do zachování současného stavu, který může být změněn rozhodnutími orgánů Společenství přijatými v rámci jejich posuzovací pravomoci.

121 Z bodů 23 a 24 tohoto rozsudku konečně vyplývá, že argument vycházející z údajného porušení zákazu zpětné účinnosti není podložený.

122 Druhá část žalobního důvodu Nakajimy tedy musí být zamítnuta.

123 Zatřetí se Nakajima dovolává porušení zásady rovného zacházení s tím, že ji diskriminuje metoda početního zjištění běžné hodnoty použitá v tomto případě, neboť tato metoda využívá účetních údajů podniků, jejichž struktura se od struktury Nakajimy liší, a srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou bylo provedeno na dvou různých obchodních úrovních.

124 Tento argument není opodstatněný. Z bodů 60 až 67 tohoto rozsudku jasně vyplývá, že metoda početního zjištění běžné hodnoty použitá v projednávaném případě není diskriminační, neboť v souladu s judikaturou směřuje k tomu, aby přesadila Nakajimu do situace, v níž by se bývala nacházela, pokud by prodávala tiskárny v Japonsku, a orgány Společenství byly oprávněny soudit, že je nemožné působit na japonském trhu s elektronickými výrobky a nedisponovat integrovanou prodejní strukturou. Soudní dvůr již také rozhodl, v bodech 70 až 72 tohoto rozsudku, že srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou nebylo v projednávaném případě provedeno na dvou různých obchodních úrovních.

125 Za těchto podmínek nedošlo v projednávané věci k žádnému porušení zásady rovného zacházení.

126 Začtvrté se Nakajima domnívá, že konečné nařízení nevyhovělo zásadě proporcionality, neboť na žalobkyni uvalilo antidumpingové clo ve výši 12 % bez jakéhokoli ohledu na její specifickou strukturu, zatímco pokud by byly zohledněny

její vlastní náklady a přiměřené ziskové rozpětí, dospělo by se přinejmenším k zanedbatelnému dumpingovému rozpětí a k vyjmutí Nakajimy z tohoto řízení.

127 Tento argument však nelze uznat z důvodů, které byly obsáhleji vyloženy v bodech 60 až 67 tohoto rozsudku.

128 Zapáté se Nakajima dovolává porušení zásady spravedlivého a nestranného používání práva Společenství s tím, že použití nové metody početního zjištění běžné hodnoty vůči ní bylo v této věci nepřiměřené a krajně nespravedlivé.

129 Tento argument však musí být odmítnut, neboť vychází z mylných předpokladů, jak vyplývá z bodů 60 až 67 tohoto rozsudku.

130 Nakajima posléze uvádí porušení zásady estoppel s odůvodněním, že byla uvedena v omyl přístupem, který byl vůči ní uplatněn v průběhu antidumpingového řízení ve věci elektronických psacích strojů.

131 Tento argument, který se překrývá s argumentem vycházejícím z porušení zásady právní jistoty, musí být rovněž odmítnut vzhledem k důvodům, které byly obsáhleji vysvětleny v bodech 117 až 121 tohoto rozsudku.

132 Protože nemohl být přijat žádný z argumentů uplatňovaných společností Nakajima, žalobní důvod vycházející z porušení některých obecných právních zásad musí být zamítnut.

9. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zneužití pravomoci*

133 Tímto žalobním důvodem Nakajima vytýká orgánům Společenství, že v průběhu antidumpingového řízení vůči ní projeví vážný nedostatek obezřetnosti, který se rovná až pohrdání účelem dotyčných právních předpisů. Žalobkyně zejména vytýká Komisi, že spravedlivě a v dobré víře nepřezkoumala potřebu zavedení antidumpingového cla vůči ní a že z neznalosti či hrubé nedbalosti zahájila řízení s cílem uvalit na ni takové clo, ačkoli to bylo v rozporu s dřívější praxí. Orgány Společenství proto úmyslně poškodily zájmy žalobkyně a snažily se vyhnout stejné situaci, jaká nastala v řízení ve věci TEC.

134 Tvrzení žalobkyně jsou však naprosto nepodložená. V tomto ohledu stačí uvést, že Nakajima v projednávaném případě nevyhověla požadavkům ustálené judikatury (viz zejména rozsudek ze dne 11. července 1990, Sermes, bod 33, C-323/88, Recueil, s. I-3027), pokud jde o důkaz o existenci zneužití pravomoci, neboť neuvedla na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů okolnosti a důvody, z nichž by bylo možné usuzovat, že dotyčné opatření bylo přijato za účelem dosažení jiných než udávaných cílů.

135 Při poukazu na údajné zneužití pravomoci se totiž Nakajima omezuje pouze na ničím nepodložená tvrzení. Navíc je zapotřebí dodat, že skutečnost, že orgány Společenství odmítly přijmout argumenty Nakajimy, které považovaly za neopodstatněné, nemůže představovat zneužití pravomoci.

136 Ze závěrů Soudního dvora v této věci mimoto vyplývá, že právní předpisy Společenství byly použity správně a v souladu se svým účelem. V odůvodnění prozatímního i konečného nařízení orgány Společenství vyložily důvody, které je vedly k závěru, že zájmy Společenství v tomto případě vyžadují přijetí opatření podle základních právních předpisů, která dokáží ochránit výrobce Společenství před dovozy dumpingových výrobků.

137 Žalobní důvod vycházející ze zneužití pravomoci proto musí být zamítnut.

¹³⁸ Protože nebylo možné přijmout žádný ze žalobních důvodů uplatňovaných Nakajimou, je namístež zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

¹³⁹ Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné jí uložit náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžných opatřeních a nákladů vynaložených Komisí jako vedlejší účastníci. Vzhledem k tomu, že Europrint jako vedlejší účastník náhradu nákladů řízení nepožadoval, je důvodné mu uložit, že ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžných opatřeních a nákladů vynaložených Komisí jako vedlejší účastníci.**
- 3) **Europrint jako vedlejší účastník ponese vlastní náklady řízení.**